

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SRPANJ 2009. ■ GODIŠTE III ■ BROJ 15 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

3

Događajnica

**KATOLIČKA OSNOVNA
ŠKOLA POČINJE S RADOM**

**BLAGOSLOV OLTARA I
ŽUPNE CRKVE U KAPTOLU**

**PUTEVIMA FRANCUSKIH
SVETACA**

**DJEČJE HODOČAŠĆE
GOSPI VOĆINSKOJ**

19

Život mladih

**SUSRET UČENIKA
KATOLIČKIH ŠKOLA
POŽEŠKE BISKUPIJE**

**SUSRET BISKUPA
I UČENIKA KATOLIČKE
KLASIČNE GIMNAZIJE**

22

Obitelj

**OBITELJ JAKOVIĆ
IZ SLATINE**

25

Kultura

**DIJECEZANSKI MUZEJ
U POŽEGI**

Prezbiterско ređenje i otvorenje Svećeničke godine

Poseban prilog

**DRUGO HODOČAŠĆE
POŽEŠKE BISKUPIJE U SVETU ZEMLJU**

Prezbiterско ređenje i otvorenje Svećeničke godine u Požeškoj biskupiji

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimio: D. Šunjo

U Božjem naumu ljubavi svećenik ima posebno mjesto

U oči svetkovine apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, 27. lipnja, u katedrali sv. Terezije Avilske u Požezi biskup Antun Škvorčević zaređio je za svećenike trojicu đakona - Željka Benkovića iz župe Sopje, Dragana Hrgića iz župe Voćin i Marija Matijevića iz župe Staro Petrovo Selo. Svečanim euharistijskim slavljem, koje je predvodio dijecezanski biskup uz koncelebraciju stotinjak svećenika - dijecezanskih i redovničkih - te rektora Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu Stjepana Balobana i rektora Collegio Ecclesiastico Internazionale «Sedes Sapientiae» iz Rima, mons. Juana Carlosa Domingueza, ujedno je otvorena Svećenička godina u Požeškoj biskupiji.

Crkvi su potrebni sveti svećenici

- Želimo danas u katedrali u okviru dragog slavlja ređenja novih prezbitera raspoređiti svećenička srca prezbiterija naše mjesne Crkve za Božje milosno djelovanje, sjediniti se sa Svetim Ocem i svim svećenicima diljem svijeta, uključiti se u nastojanja oko svoje temeljite duhovne obnove u Svećeničkoj godini da bismo mogli biti jasnije svjedoci Isusa Krista u suvremenom hrvatskom društvu - kazao je biskup. Potom je đakon Zdravko Tič izrekao trostruki zaziv nakon kojeg su svi

uskliknuli: Kriste, Veliki Svećeniče, usliši nas! Zatim je biskup izmolio molitvu koju je prigodom otvorenja Svećeničke godine izrekao papa Benedikt XVI. u bazilici sv. Petra u Rimu a zvona požeške katedrale obznanila su početak Svećeničke godine.

Svećeničku je godinu na temu „Kristova vjernost, vjernost svećenika“ na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, 19. lipnja, u bazilici sv. Petra u Vatikanu prigodom 150. obljetnice smrti sv. Ivana Marije Vianneya, župnika arškog, proglasio papa Benedikt XVI. Tom prigodom Papa je u homiliji pozvao oko 400 tisuća katoličkih svećenika koji djeluju u raznim krajevima svijeta da obavljaju svoju svećeničku službu velikodušno i predano, ali i bogobojazno. Treba voditi računa da svojim

ponašanjem, nehajem ili krivnjom ne nanesimo štetu povjerenim nam dušama, rekao je Papa i podsjetio svećenike kako su Crkvi potrebni sveti svećenici, službenici koji će pomagati vjernicima da iskuse ljubav milosrdnog Gospodina i koji će biti njegovi uvjereni svjedoci.

Obraćajmo se Presvetom Srcu Isusovu

- Na to nas pozivaju svećenička obećanja, koja smo dali prigodom našeg ređenja i koja obnavljamo svake godine na Veliki četvrtak. Čak i naši nedostaci, naša ograničenja i slabosti moraju nas voditi Presvetom Srcu Isusovu - rekao je Papa dodavši kako se i kada grijeshimo, promatrajući Krista, moramo kajati za svoje grijehе kako bi nas On doveo k Ocu. To vrijedi posebice za službenike Božje. - Ništa ne tišti toliko Crkvu, Tijelo Kristovo, koliko grijesi njezinih pastira, posebno onih koji se pretvaraju u otmičare ovaca, zavodeći ih svojim privatnim naukom ili vežući ih zamkama grijehа i smrti - rekao je Papa. - I za nas vrijedi poziv na obraćenje i traženje pomoći u Božjem milosrđu - dodao je i primijetio kako se svi crkveni ljudi s poniznošću i ustrajnom molitvom moraju obraćati Presvetom Srcu Isusovu. Papa je svećenicima kao primjer dao sv. Ivana Mariju Vianneya, čije su relikvije bile toga dana izložene u bazilici sv. Petra. Za uspješnog službenika Božjeg sigurno je potreban studij s posebnim i trajnim pastoralnim odgojem, ali još je više potrebna “znanost ljubavi”, koju čovjek prima u prisnom zajedništvu s Kristom.

Bog je taj koji poziva. Ja sam samo prepoznao njegov poziv i odlučio mu odgovoriti. Dok sam kao dijete gledao svoga župnika vlč. Željka Strnka, želio sam biti poput njega i služiti Bogu. Niti jednog trenutka nisam pomislio da svećenički poziv možda ipak nije za mene. Najviše me raduje što ću kao svećenik ovom svijetu donositi Isusovu radosnu vijest – jedini izvor prave radosti – kazao je vlč. Dragan Hrgić o svom svećeničkom pozivu.

Odluku da postanem svećenik dužujem najprije dragome Bogu, a onda i svome nekadašnjem župniku Milivoju Kneževiću i pokojnom svećeniku Zdravku Ariću koji su svojim životom svjedočili ljepotu svećeništva. Raduje me što ću kao svećenik uistinu služiti Bogu i ljudima, donositi ću ljudima živoga Boga – rekao je vlč. Mario Matijević.

Puninu života može dati samo Bog

– Ovo slavlje u našoj katedrali dragocjena je prigoda da se podsjetimo na neke važne činjenice – tim je riječima biskup započeo homiliju dodavši kako je, one noći kad je bio predan, Gospodin Isus svojoj dvanaestorici progovorio o otajstvu svoje trajne prisutnosti na zemlji, oko kojega će se okupljati njegova Crkva. Tijekom dvije tisuće godina mnogo je bilo onih koji su po polaganju ruku apostolskih nasljednika, biskupa, uvršteni među služitelje Isusove trajne prisutnosti među nama u Euharistiji i među služitelje zajedništva Božjeg naroda. Valjalo bi zajedno sa Svetim Ocem iskazati veliko poštovanje i zahvalnost tolikom velikom broju vjernih i dobrih svećenika koji su tijekom dvaju tisućljeća po Isusovu srcu, snagom njegova Duha činili euharistijski spomen i oko njega okupljali Crkvu, kazao je biskup.

– Želim Bogu danas uputiti svoju poniznu riječ hvale za ono što čini u našoj mladoj biskupiji upravo po vama, prezbiterima njegove Crkve. Želim vam danas reći hvala za sve one napore, za sve tjeskobe, za sve nevolje koje ste rado prihvatili da biste kao služitelji Božje riječi donosili Božjem narodu svjetlo odozgo u svijetu koji čezne za puninom života, koju

može dati samo Bog. Zahvaljujem vam isto tako i za vašu suradnju, međusobnu i sa svojim biskupom, kao i za suradnju s Božjim narodom.

Svećeništvo ovisi o ukorijenjenosti u Isusovu ljubav

Radostan sam što se našem zboru prezbitera pridružuju danas ova trojica mladih đakona. Njihovim ljudskim snagama bit ćemo ojačani, ali još više snagom Božjega Duha, kojim će ih on prisposobiti Isusu Kristu, Glavi, u svetom ređenju. Naš prezbiterij postat će duhovno, milosno puniji i snažniji – rekao je biskup u propovijedi.

Na čemu je utemeljeno naše svećeništvo, zapitao je dalje biskup i nastavio kako u Božjem naumu ljubavi svećenik ima posebno mjesto. Naše svećeništvo, dodao je, ovisi o našoj ukorijenjenosti u Isusovu ljubav, i kako čuvamo njegovu riječ. Pozvao je svećenike da, osobito tijekom Svećeničke godine mole da ostanu ukorijenjeni u najčvršće tlo Božje ljubavi kako bi i međusobno mogli živjeti zajedništvo kakvo Bog živi u svom trojstvenom biću da tako budu njegovi vjerni svjedoci u suvremenom svijetu. Ponavljajući riječi pape Benedikta XVI., pozvao ih je da uzor pronađu u svetom, skromnom župniku

Arškom koji je uspio vjerodostojno živjeti i posvjedočiti svoje svećeništvo, i za oltarom, i u ispovjedaonici, i u javnosti. Poslužio se riječima sv. Ivana M. Vianneya i naglasio važnost svećeničke službe – ukinimo sakrament Svetog reda i nećemo više imati Gospodina. Poželio je svim svećenicima blagoslovljenu Svećeničku godinu i povjerio ih zagovoru i zaštiti Presvete Djevice moleći je da probudi u duši svakog svećenika velikodušno nastojanje oko ideala posvemašnjeg darivanja Kristu i Crkvi.

Prvi put prinijeli misnu žrtvu

Nakon homilije slijedio je obred svećeničkog ređenja. U nastavku euharistijskog slavlja mlado misnici su se pridružili svome biskupu za stolom Gospodnjim i po prvi put prinijeli svetu misnu žrtvu. Na završetku misnoga slavlja biskup je čestitao zaređenim prezbiterima, zahvalio je njihovim roditeljima, župljanima i župnicima koji su ih pratili svojim molitvama, kao i rektorima Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu i Collegio Ecclesiastico Internazionale «Sedes Sapientiae» iz Rima.

Iako sam svećenički poziv u sebi osjetio još za vrijeme srednje škole, na odlazak u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište odlučio sam se tek u 26. godini života, na kraju studija na Poljoprivrednom fakultetu u Osijeku. Ministrant sam inače bio od drugog razreda osnovne pa do drugog razreda srednje škole. Svoj svećenički život želim živjeti tako da sebe dajem drugima, vjernicima koji su mi povjereni, ali i da služim općoj Crkvi, kao i našoj mjesnoj, požeškoj. Želim uvijek biti na raspolaganju malim, običnim ljudima – kazao je Željko Benković.

Đakonsko ređenje u katedrali

Snimio: Foto Šunjo

U predvečerje Nedjelje Dobrog Pastira, 2. svibnja, u požeškoj katedrali biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje tijekom kojega su Goran Lukić iz župe Nova Bukovica i Žarko Turuk iz župe Pakrac primili sveti red đakonata. Na slavlju je sudjelovalo dvadesetak svećenika, deset đakona te brojni vjernici iz župa dvojice ređenika. U pozdravnoj riječi biskup je pozvao nazočne na zahvalnost za dar dvojice novih đakona i potaknuo na trajnu molitvu za duhovna zvanja, posebno na Nedjelju Dobrog Pastira.

U homiliji biskup je protumačio ređenima i drugim vjernicima đakonsku službu u Crkvi te je na primjeru sv. Petra u liturgijskim čitanjima prikazao kako im valja vršiti svoje poslanje, istaknuvši da je temelj njihova djelovanja duboka osobna vjera i vjernost Isusu Kristu te

odvažnost navješćati i živjeti ono što je objava Božja i nauk Crkve i kako u podilaženju svijetu i prilagođavanju trenutnoj modi oslabljuju svoje svjedočenje.

Na svršetku slavlja biskup je čestitao novim đakonima, izrazio radost što sada Požeška biskupija ima sedmoricu đakona koji se pripremaju za prezbiterat i dvojicu stalnih đakona te je zahvalio njihovim roditeljima i svima drugima koji su im u životu bili dobri i pomogli da idu prema svećeništvu. (I. Ž.)

U POŽEGI POČINJE DJELOVATI KATOLIČKA OSNOVNA ŠKOLA, DRUGA U HRVATSKOJ

Škola za cjelovitiji intelektualni, duhovni i svekoliki razvoj djeteta

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: T. Ivčetić

Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa donijelo je rješenje kojim se dopušta djelovanje Katoličke osnovne škole u Požegi čiji je osnivač Požeška biskupija. Tako će ove jeseni, nakon Šibenika, Požega biti drugi grad u Hrvatskoj koji će imati Katoličku osnovnu školu. Upisi u prvi razred Katoličke osnovne škole, koja će imati dva odjeljenja po dvadesetak učenika, obavljeni su 29. i 30. lipnja. Kao i Katolička klasična gimnazija i osnovna škola bit će smještena u staru zgradu požeške Gimnazije koja će postati Katolički školski centar.

Na razini europskog standarda

Osnivanje Katoličke osnovne škole u Požeškoj biskupiji smatraju opravdanim jer u gradu Požegi djeluju tri osnovne škole, a svaka od njih ima osamsto do devetsto učenika i organizira nastavu u dvije smjene, što nije na razini europskog standarda i ne odgovara očekivanjima roditelja. Zanimanje roditelja za Katoličku osnovnu školu u Požegi očitovalo se još prije dvije godine prigodom osnutka Katoličke klasične gimnazije kada su mnogi od njih postavljali pitanja o upisu svoje djece u

tu ustanovu i o početku njezina rada. Uvjereni su da će im djeca u toj školi dobiti kvalitetnije obrazovanje i odgoj, čemu treba pridonijeti i omogućavanje produženog boravka, koji dosada nije organiziran u Požegi. I to je jedan od razloga njihova traženja da škola što prije počne s radom.

Iskustvo koje je Požeška biskupija stekla tijekom dvogodišnjeg djelovanja Katoličke klasične gimnazije u Požegi, čiji je osnivač, jamac je da će jednako uspješna biti i na području osnovnoškolskog odgoja i obrazovanja. U biskupiji vjeruju da će kroz povezanost Klasične gimnazije i Katoličke osnovne škole moći na još bolji način primijeniti ona dostignuća koja je na području odgoja i obrazovanja ostvarila Katolička Crkva tijekom dva tisućljeća svoga djelovanja te pomoći djeci i mladima da steknu što cjelovitiji intelektualni, duhovni, fizički i svaki drugi razvoj svoje osobe.

Velik interes roditelja

– Katolička Crkva ima velika iskustva na polju obrazovanja, a kroz ovu školu želimo, kako kaže Drugi vatikanski sabor, pomoći roditeljima u svetoj zadaći odgoja djece. To je odgovorno nastojanje i procijenili smo da se u njega možemo kvalitetno uključiti – ističe biskup dr. Antun Škvorčević.

Privremeni ravnatelj škole vlč. Mario Sanić iskazao je radost što je mogao biti svjedokom upisa prve generacije učenika Katoličke osnovne škole. – Smisao škole su učenici, smisao učenika je

njihovo obrazovanje i razvoj, kako intelektualni, tako i duhovni, a u tome bi im nova škola željela na poseban način pomoći. Crkva je oduvijek osnivala škole sa željom da pomogne cjelovitom razvoju djece i mladih u zrele i odgovorne osobe. Civilno društvo roditeljima nudi mnoge načine i metode odgoja te me raduje što je u našem gradu velik interes za našu školu. Znači, roditeljima je važno kako će i tko će odgajati njihovu djecu. Vjerujem da će naša škola odgovoriti svim zahtjevima, standardima i uvjetima koji se očekuju, kako od strane osnivača, Ministarstva, tako i roditelja, a posebno djece, jer će nam njihovo zadovoljstvo, napredak i radost biti glavno mjerilo rada – ističe vlč. Sanić.

Riječ roditelja

Ovakva škola velika je pomoć nama roditeljima

Imam četvero djece, od kojih je troje već završilo osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje. Neizmjereno me raduje što će moja najmlađa kći imati priliku ići upravo u Katoličku osnovnu školu. Smatram da je odgoj u katoličkom duhu nešto najvrjednije što dijete može dobiti. S obzirom da smo vjernička obitelj, radosni smo što se Crkva, odnosno naša Požeška biskupija, odlučila na jedan ovakav korak koji će nama roditeljima mnogo pomoći da svoju djecu odgajamo u što čvršćem vjerničkom duhu, što u današnjim okolnostima nije nimalo lako. Hvala i našem biskupu što je pokrenuo jednu ovakvu hvala vrijednu inicijativu čija će se prava vrijednost osjetiti tek u godinama koje dolaze – kazala je Ružica Štimac, majka male Marte.

Bit će to nešto najbolje za moje dijete

Čim sam naučio da će se otvoriti Katolička osnovna škola, odmah sam odlučio svoju kćer upisati u takvu školu. Roditelji djetetu trebaju pružiti najbolje moguće obrazovanje, ali isto tako i najkvalitetniji odgoj. Uvjeran sam da će Katolička osnovna škola upravo to pružiti mome djetetu. Iako neki roditelji sa zadržkom gledaju na to jer je to nešto novo i ne zna se kako će funkcionirati, ja sam uvjeren da će to za moje dijete biti najbolje, kada je u pitanju njegovo školovanje – kaže Kazimir Balog, otac djevojčice Tene.

BLAGOSLOV OLTARA I ŽUPNE CRKVE SV. PETRA I PAVLA U KAPTOLU

U oltar ugrađene moći blaženog Merza

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: T. Ivčetić

Na dan godišnjeg župnog klanjanja, 24. travnja, za vrijeme svečanog euharistijskog slavlja blagoslovljen je novi kameni oltar i novouređena crkva sv. Petra i Pavla u Kaptolu. Svečano misno slavlje i obred blagoslova predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s prepoštom Stolnog kaptola mons. Josipom Devčićem, kaptolačkim dekanom preč. Josipom Bogovićem, domaćim župnikom preč. Nikolom Jušićem, kancelarom Ivicom Žuljevićem te svećenicima koji su rođeni u kaptolačkoj župi.

Duboka znakovitost oltara

Ovom prigodom u kameni oltar crkve položene su moći hrvatskog blaženika Ivana Merza. Biskup Škvorčević u uvodnom je dijelu slavlja nakon pozdravnih riječi domaćeg župnika preč. Jušića podsjetio da je crkva građena u 18. stoljeću, a da je novi oltar nedavno postavljen zajedno s ambonom i krstionicom u skladu s liturgijskom obnovom Drugog vatikanskog sabora kako bi crkva mogla biti uspostavljena u dostojanstvu te obnovljene liturgije.

– Postoji duboka znakovitost oltara. On je znak Isusa Krista živog i uskrsloga koji nas poziva da se okupimo oko njega na ovom oltaru. Isus nas s ovog oltara želi učiniti dionicima svoje ljubavi koja je za nas išla u smrt, ali i pobijedila na

križu. Živa crkva može živjeti samo od njegove ljubavi, dara i pobjede – poručio je biskup Škvorčević.

Posveta oltara, kazao je biskup u povijesti, može biti još jedan izazov koji će nas podsjetiti da ne možemo živjeti bez Boga, nego da moramo biti njegovi saveznici. Božja ljubav koja je za sve nas pripremljena, ako je prezrena od bilo koga, ona je zagubljena svetinja. Neka se kaptolačka župa po ovom slavlju, poručio je biskup, uistinu ispita da se možda nije u pojedinim ljudima dogodio gubitak svetinja pa da se ponovno vratimo Isusu Kristu i njegovoj ljubavi koja nas želi promijeniti u srcima i dušama da opet budemo njegov saveznički narod, duhovno čvrst i jak.

Snaga nepobjedivog života

Biskup je zatim podsjetio kako je papa Ivan Pavao II. tijekom proglašenja Ivana Merza blaženim postavio nam ga za uzor. – Merz je kao mladić koji inače nije živio u posebno vjerničkoj obitelji donio odluku da je njegovo zvanje katolička vjera. Euharištija, žrtva, apostolat središte je Katoličke crkve, ali i središte života mladoga Merza. On je svoj život okrenuo Bogu kroz Isusov program. Komadić njegovih zemnih ostataka koji polažemo u oltar želi nas podsjetiti kako je on kroz svoje smrtno tijelo,

kroz svoje male ljudske snage, svojom vjrom omogućio Bogu da on snagom svoga Duha u toj našoj krhkosti i prolaznosti ostvari svoju snagu nepobjedivog života. Neka vas potiče da idete njegovim putem, a on neka zagovara kaptolačku župu da bude jaka duhom kao što je on znao biti jak – poručio je biskup Škvorčević.

Na kraju slavlja biskup je zahvalio pokojnom župniku preč. Vladimiru Viragu koji je započeo uređenje crkve i postavljanje novog oltara, kao i sadašnjem župniku preč. Jušiću koji je to završio te svim župljanima koji su svojim darom doprinijeli ljepoti novouređene crkve.

▲ Oltar u kojem se nalaze moći bl. Ivana Merza blagoslovio je biskup dr. Antun Škvorčević

ZAVRŠNI SUSRET TRAJNE FORMACIJE MLADIH SVEĆENIKA I ĐAKONA

Trajno duhovno i teološko izgrađivanje

U Biskupskom domu u Požegi održan je 8. lipnja posljednji susret trajne formacije mladih svećenika i đakona Požeške biskupije u pastoralnoj godini 2008./2009. Biskup Antun Škvorčević izrazio je svećenicima i đakonima zahvalnost što sudjelovanjem na mjesečnim susretima svjedoče da nisu ravnodušni prema svom svećeništvu i poslanju koje im je povjereno i očituju želju trajno se duhovno i intelektualno izgrađivati. Ujedno je zahvalio prof. dr. Tomislavu Ivančiću za njegovo vodstvo programa trajne formacije i za mjesečne dolaske u Požegu. Najavio je da će se prema želji Prezbiterskog vijeća sljedeće pastoralne godine na mjesečnim susretima u Požegi okupljati svi svećenici i đakoni Požeške biskupije te da će program biti ispunjen sadržajima Svećeničke godine.

Voditelj formacije dr. Ivančić dao je svojevrсни završni pregled onoga što se

radilo tijekom minule godine, istaknuvši važnost i vrijednost trostrukog nastojanja sadržanog u formacijskom programu: teološkog, pastoralnog i duhovnog.

Nakon molitve mladi svećenici i đakoni uputili su se na zajednički izlet na

Krndiju u istočnom dijelu Požeške doline, gdje su pokraj Sovskog jezera imali rekreacijsko-sportski program i zajednički objed s biskupom koji je u šumarskoj kući pripremio čaglinsko-ruševački župnik Milan Klobučar sa suradnicima. (I. Ž.)

Snimio: Ivica Žuljević

NAKON SMRTI POGLAVARICE POŽEŠKOG SAMOSTANA KLARISA IZABRANA NOVA UPRAVA

Sestra Celina ugradila je svoje duhovno iskustvo u mladu sestarsku zajednicu

Piše: Ivica Žuljević ■ Snimio: D. Mirković

Nakon smrti sestre Celine Princip od Presvetog Srca Isusova, prve poglavarice samostana klarisa u Požegi, 1. lipnja održan je izborni kapitul u istom samostanu pod predsjedanjem biskupa mons. dr. Antuna Škvorčevića. Za novu poglavaricu izabrana je s. M. Pija Kozjak, za zamjenicu s. M. Veronika Ivančić, a za diskretu s. M. Rahela Ban.

Prva poglavarica požeških klarisa umrla je 22. travnja, a sprovodne obrede dva dana kasnije na groblju Krista Kralja predvodio je biskup Škvorčević. On je podsjetio na njezin životni put, od ulaska u samostan 1966. godine pa do smrti. U samostanu je s. Celina obavljala razne dužnosti: sudjelovala je u gradnji samostana, radila je u vrtu, bila je sakristanka, učiteljica novicijata, tajnica, bolničarka, a obnašala je i službu savjetnice. Isticala se svojom jednostavnošću, razboritošću, odlučnošću i blagom vedrinom.

Biskup je potom podsjetio da je 1997. papa Ivan Pavao II. utemeljio Požešku biskupiju i kako je Providnost htjela da tih godina zagrebački samostan klarisa ima više mladih sestara te se pomišljalo na osnutak novog samostana. Sestra Celina uz s. Veroniku i tri mlađe sestre

- s. Piju i s. Josipu s područja Požeške biskupije te s. Kristijanu - zaslužna je da je prigodom Velikog jubileja 1. svibnja 2000. godine otvoren u Požegi samostan sestara klarisa. - Prihvatili smo ih kao poseban dar našoj mladoj mjesnoj Crkvi u kojoj su preuzele prvenstveno moliti i žrtvovati za duhovna zvanja i

svećeničku svetost - istaknuo je biskup Škvorčević.

- Sestra Celina je svojim duhovnim iskustvom, redovničkom vjernošću i jednostavnošću započela u Požegi izgrađivati mladu sestarsku zajednicu i zgradu samostana. O desetoj obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, na Blagovijest 2007. godine nakon ispunjenih potrebnih uvjeta i novih sestara koje su ušle u samostan, uz dopuštenje Svete Stolice, kanonski je uspostavljen Samostan sestara klarisa u Požegi, a s. Celina izabrana za prvu majku poglavaricu. Ubrzo nakon toga otkrit će se da je s. Celinu zahvatila teška bolest. Premda je cijelog života bila ponešto krhkog zdravlja, sada je započelo trpljenje koje je nosila s velikom strpljivošću i svojevrsnom vedrinom. Spomenuo sam joj kako su nedokučivi Božji putovi: u požeškom samostanu trebala je sve srediti da on može kanonski funkcionirati, potom joj je dodijeljeno trpljenje u bolesti, što je bilo posebno ulaganje u duhovnu snagu ove zajednice, sjedinjujući je tako s patnjama Isusovim. Ispunivši svoje poslanje, mogla je smirena u Gospodinu otići u vječnost - kazao je biskup koji je nakon obreda predvodio misu zadušnicu.

BLAGOSLOVLJENE NOVE SLIKE I VITRAJI U ŽUPNOJ CRKVI U OKUČANIMA

Samo Bog može ostvariti čežnje našeg srca

Vjernici okučanske župe proslavili su 15. lipnja svetkovinu svoga nebeskog zaštitnika sv. Vida i Dan općine. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević uz koncelebra-

ciju kancelara Ivice Žuljevića, dekana Novogradiškog dekanata Perice Matanovića, okučanskog župnika fra Ante Ivanovića, župnog vikara fra Ivana Tadića i župnika iz Gornjih Bogićevaca fra Ilije Stipića.

Župnik fra Anto Ivanović pozdravio je biskupa, svećenike i prisutne, među kojima je bila saborska zastupnica Suzana Bilić Vardić, okučanski načelnik Aco Vidaković te drugi predstavnici javnih vlasti i brojni dobročinitelji crkve u Okučanima. U uvodu u misno slavlje biskup je zahvalio svima koji su pomogli oko uređenja crkve, osobito Vladi RH za materijalnu potporu te akademskom slikaru Vladimiru Megliću i domaćem župniku fra Anti Ivanoviću. Blagoslovio je potom nove vitraje i slike, radove akademskog slikara Vladimira Meglića, koji odnedavna krase okučansku crkvu.

U homiliji biskup se posebno obratio

prognanicima iz Banja Lučke biskupije koji su se nastanili u Okučanima, istaknuvši kako mu je poznato da svi oni silno čežnu za boljim životom, za drugačijim Okučanima i Hrvatskom. Naglasio je kako od političara često očekujemo da ostvare ono za čim čežnemo te da učine ono što oni sami ne mogu ostvariti. Podsjetio je kako jedino Bog može dirnuti naše srce i potaknuti ga na više i bolje te da ni Europska unija ni selidba u bolje zemlje ne mogu ostvariti čežnje našeg srca. To može, ustvrdio je biskup, samo Bog prisutan u ljudskom srcu, koji čovjeka ispunja i u njemu nastanjuje svoj mir, radost i blagoslov. Istaknuo je kako su nam sveci u tome primjer, a među njima i sv. Vid.

Nakon misnog slavlja nastavljen je program u Domu kulture. Župnik fra Anto zahvalio je brojnim donatorima i uručio im zahvalnice. (Vi.M. i I. Ž.)

Snimila: Ivanka Herceg.

DAN ZAHVALNOSTI MAJKAMA U NOVOGRADIŠKOJ ŽUPI BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Neka dobri Bog nagradi ljubav i žrtvu naših majki

Piše: Višnja Mikić ■ Snimila: I. Herceg

Majčin dan ili Dan zahvalnosti majkama Crkva već dugi niz godina slavi u Marijinom mjesecu, svibnju, i to druge nedjelje toga mjeseca. Od prošle godine taj dan, kao i Dan obitelji, s brojnim sadržajima svečano slavi i župa Bezgrješnog začeca BDM u Novoj Gradišci. Zajedno s kapelanom Antom Ivićem, đakonom Marijom Matijevićem, časnim sestrama i župnim suradnicima, župnik Perica Matanović osmislio je bogat program koji je predstavljen 10. svibnja na prostoru uz župnu crkvu.

Na obilježavanju Dana zahvalnosti majkama i Dana obitelji okupio se izuzetno velik broj vjernika, koji su uz prekrasan program mogli uživati u kolačima, palačinkama i drugim slasticama. Župnik Matanović, koji je u sve utkao puno truda i vremena, zajedno sa svojim suradnicima zahvalio je svim izvođačima i posjetiteljima, a posebno majkama, za svu brigu, pažnju, trud i sve što čine za djecu i obitelji.

- Zahvaljujemo svim dobrim ženama i majkama za fine i ukusne kolače. Jednako tako zahvaljujemo svima vama koji svojim molitvama i žrtvama doprinosite duhovnom zajedništvu i općem dobru naše župe i grada. Budimo svjetlo svijeta i most prijateljstva! Rušimo zidove zla, mržnje, nasilja i osvete, a gradimo povjerenje, ljubav i mir!

Svim majkama čestitamo njihov dan uz želju da ih dobri Bog za njihovu ljubav i žrtvu nagradi vječnim dobrima! Uz Božju pomoć idemo hrabro naprijed - poručio je župnik Matanović.

U kulturno-zabavnom programu sudjelovali su, među ostalima, dječji župni zbor, djeca gradskih vrtića, učenici OŠ Ljudevita Gaja, ministranti koji su pripremili scenski prikaz, mali članovi plesnog studija Marine Mihelčić, članovi akrobatskog rock'n roll kluba, a predstavila se i dječja hip-hop skupina. Posjetitelji su vidjeli i modnu reviju, zatim gradske mažoretki-

nje pa plesnu skupinu „3A“, a stihove posvećene majkama čitale su novogradiške pjesnikinje Evica Kraljić, Veronika Devčić i Anka Pojatina. Nastupio je i mješoviti župni zbor te gradsko Hrvatsko pjevačko društvo „Graničar“. Program je završio cjelovečernjim nastupom članova novogradiškog zbora mladih „Nebeski znak“.

Blagoslov kapele sv. Florijana u Novoj Subocki

Dobili mjesto za sabranost duše pred Bogom

Na blagdan sv. Florijana, 4. svibnja, biskup dr. Antun Škvorčević blagoslovio je novoizgrađenu kapelu sv. Florijana u Novoj Subocki, filijali župe Lipovljani. Uz biskupa na slavlju je bio domaći župnik Darijo Šimić, novljanski dekan Milan Vidaković, drugi svećenici dekanata te kancelar Ivica Žuljević. Među brojnim vjernicima nazočan je bio i gradonačelnik Novske Antun Vidaković te njegovi suradnici, članovi MO Nove Subocke i Lipovljana te članovi DVD-a iz mjesta i okolice koji su došli proslaviti blagdan svoga zaštitnika.

Slavlje je započelo ulaznom procesijom. Biskupa i prisutne pozdravio je župnik Šimić koji je za sve učinjeno zahvalio župljanima i brojnim donatorima, osobito prijašnjem župniku Stjepanu Biberu, koji je prije pet godina pokrenuo gradnju kapele. Predstavnici prvopričesnika potom su biskupu uručili prigodan dar. Biskup je istaknuo kako izgradnja i blagoslov kapele imaju višestruku znakovitost koja se očitovala u želji da vjernici Nove Subocke imaju prostor za sabranost duše pred Bogom i u međusobnom povezivanju ljudi koji su sudjelovali u gradnji kapele. Pozvao je prisutne da stave pred oči živoga, uskrsloga Isusa Krista oko kojeg su se danas okupili i kojemu žele iskazati svoje poštovanje, zahvalnost i vjernost, a zatim i njegovom služi Florijanu koji je u Dioklecijanovu progonstvu ostao vjeran Isusu Kristu. Biskup je potom blagoslovio vodu te pošćropio narod i zidove kapele kako bi se svi podsjetili da su po krštenju postali članovi žive Isusove Crkve. (I. Ž.)

Snimio: Ivica Žuljević

PUTEVIMA FRANCUSKIH SVETACA

Članovi Katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara Požeške biskupije i njihovi prijatelji krajem svibnja hodočastili su putevima francuskih svetaca. Na osmodnevnom hodočašću posjetili su, između ostalog, grobove šestoro svetaca diljem Francuske, sv. Marije Margarete Alacoque, sv. Bernardice, sv. Terezije od Djeteta Isusa, sv. Vinka Paulskog, sv. Katarine Laboure i sv. Ivana Marije Vianneya.

Za neke hodočasnike bilo je to neobično iskustvo, jer su po prvi put upoznali zanimljive životopise pojedinih svetaca. Posebno su bili inspirirani životom sveca pokornika i zaštitnika župnikâ sv. Ivana Marije Vianneya, čiju 150. obljetnicu smrti Crkva slavi ove godine. Njegov grob i muzej nalaze se u Arsu, maloj duhovnoj oazi u kojoj i danas sve koji onamo navrate župnik arški svojim primjerom potiče na obraćanje, post i molitvu.

A kako svece obično doživljavamo kao uzore i nebeske zaštitnike, za sudionike ovog hodočašća njihovi grobovi bili su mjesta posebne molitve i osobne kontemplacije. Duhovni voditelj hodočašća bio je p. Zvonko Šeremet. (M. Ilić) • Snimila: Mira Ilić

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: p. Zlatko Papac

ČETRNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Knjiga proroka Ezekiel jedinstveno je čudo - kako u Bibliji, tako i u svjetskoj književnosti. Vele da je Ezekiel jedan od najvećih genija ljudske povijesti. Stoga se u njegovu knjigu i slilo toliko sadržaja, koji često zadaje čitateljima prave poteškoće.

Hrvatski znalac Biblije - p. Celestin Tomić - o Ezekielu piše: „Dubok je i snažan pjesnik, pun je mašte i slika ... prorok nam želi pokazati, kako je Bog nedostupan, svet, nadilazi sve, što se može zamisliti i izreći, pred kojim je čo-

vjek samo: sin čovječji, zemljan, krhak, nemoćan“.

Pavao nam kazuje da Bog često svoje izabranike izlaže svojevrsnim nevoljama i trpljenjima. Božja je to pedagogija, kojom Bog poučava ljude da ne zaborave svoju zemaljsko-vremenitu situaciju života i postojanja. Poniznost bijaše i ostaje biblijsko-kršćanska vrjednota za sva vremena, i za sve situacije. Baš zato se Pavao i hvali - *svojim slabostima, uvdama, poteškoćama, progonstvima, tje-*

skobama - kojima se uči biti kršćanskim velikanom i svecem Crkve Božje.

Isus je stigao u *svoj zavičaj*. I umjesto da Nazarećani budu ponosni na sugrađanina, kakva nitko drugi nije imao - niti će ikada imati - oni Isusa ismijavaju. To je tužan početak Isusove situacije u svijetu. Već ovdje i sada - u njegovu gradu - počinje *Muka Gospodina našega Isusa Krista*. Slično će se u povijesti svijeta prema Njemu odnositi mnogi gradovi, krajevi i narodi.

PETNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Prorok je Amos stigao iz Judeje u Izrael, ne po svojoj volji. Gospodin ga je pozvao u njegovu kraju i narodu od stada i rekao mu: *Idi, prorokuj mojemu narodu Izraelu!*

A oni u Izraelu - svećenik Amasja i kralj Jeroboam - tjeraju ga u njegovu zemlju, učeći ga da tamo prorokuje. Njih neka ostavi na miru. Vječna istina: nikome ne treba učitelj.

Slična se situacija zbiva i ponavlja u povijesti obitelji, narodâ i svijeta čitavoga. Umjesto da čujemo i prihvatimo savjet i kritiku, često odbijamo i odgonimo

onoga koji nas svjetuje i upućuje. Pavlov je odlomak veličajni himan Bogu našemu; pravi biser biblijske književnosti. Jedinstvena Bogohvala, koja bi se često trebala nalaziti na usnama ljudi. A jer to često zaboravljamo, barem bismo se danas trebali probuditi i početi učiti hvaliti Boga radi njega samoga.

U ovoj smo Bogohvali prozvani svi mi, jer se i na nas slijeva naklonost i ljubav Božja. Koji bi se ponos trebao pojaviti u svima nama, jer nas je Bog - *zamilovao i izabrao za sebe!*

U evanđelju slušamo i gledamo kako Isus šalje svoje učenike. A šaljući ih, kazuje im odmah kakvi trebaju biti i kako im se na putu vladati. Ništa drugo, nego - biti slični svome Učitelju - nositi i donositi riječ koju je s neba na zemlju donio sâm Isus Krist. Tim bogatstvom trebaju obogaćivati ljude cijeloga svijeta. I da to ne bi zaboravili, Isus ih upućuje neka sa sobom ne nose ništa, osim riječi koje čuše od svoga Učitelja. Budu li nosili išta drugo - zaboravit će **Riječ**, koju trebaju donijeti i objaviti - ljudima, zemlji, povijesti...

ŠESNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Prorok Jeremije okomljuje se na pastire koji zanemaruju svoje obveze i dužnosti. A njihovo je prvo poslanje: brinuti se za stado od kojega u konačnici žive. Slijedi i Božji sud nad njima. Budu li zanemarili svoju zadaću, sâm će se Bog pobrinuti za svoje stado, a pastire će ostaviti za osudu koja je neminovna i vječna.

Jeremije pri kraju ovog odlomka najavljuje dolazak pravoga Pastira, kojemu

svi prijašnji bijahu samo prethodnica. A pravi je pastir Sin Božji, čiji ulazak u svoju povijest slavimo na Blagovijest i Božić. A to je i svečana završnica svih Božjih putova i planova u povijesti.

Pavao slijedi poruku prvog čitanja, naznačujući ono što nam se dogodilo Isusovim dolaskom i ulaskom u povijest. Mi, koji bijasmo daleko, evo nas blizu. A on - sav nebeski i Bog - **On je Mir naš**. U njemu

smo izmireni s Bogom nebeskim, a onda i međusobno na zemlji.

Evanđelje dovodi učenike k Isusu, nakon obavljena posla koji im bijaše zadan. Zanosni se vrtišće da izvijeste Isusa. To je pravi i čudesni preludij onoga što nas čeka u času smrti. Svi ćemo stići svome Bogu i pokazati se pred njim u pravome svjetlu. Tu ćemo i čuti punu istinu o sebi, i primiti zasluženu „plaću“. Nakon toga - vječnost!

SEDAMNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju imamo čudesno umnoženje kruha. Pravi preludij onoga što će Isus činiti u evanđeoskim vremenima. Proroku Elizeju donio je neki čovjek 12 ječmenih kruhova. A prorok će mu: *Daj ljudima, neka jedu!* Donositelj iznenađen - kako će tako malo kruha dati i podijeliti tolikom mnoštvu? - ipak je učinio kako mu je prorok naredio. I doživio je pravo čudo - *prema riječi Gospodnjoj*.

Nije li to slika svijeta nas, koji stojimo pred nebom i nebeskim svijetom? Nije li to divna slika novoga nebeskog svijeta u koji smo pozvani? Premda smo pred veli-

kom nepoznanicom, ipak u čudesni svijet budućnosti koračamo ovim svojim starim svijetom koji nam je domovina. I budemo li se ovdje vladali po zakonima budućega svijeta, eto nas sutra u njemu.

Zato nas Pavao zove i potiče: *Zaklijem vas ... živite dostojno poziva, kojim ste pozvani!* Svi smo krštenjem, potvrdom i ostalim sakramentima pozvani - i osposobljeni - da ovdje i sada živimo po zakonima novoga - Božjeg i nebeskog - svijeta.

Tiho i sabrano udimo u ovu zajednicu koja se sabrala *na gori, gdje Isus sjedaše sa svojim učenicima*. O da! Isus vidi i nas,

koji dolazimo k njemu! I tu, na toj gori, Isus s *pet ječmenih kruhova i dvije ribice* čudesno hrani mnoštvo.

OSAMNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas smo u pustom kraju kroz koji Mojsije i Aron vode Božji narod u zemlju obećanja. Narod je nezadovoljan zbog teškoća na putu i mnogih nesigurnosti. Zato i mrmrljaju protiv velikih vođa Mojsija i Arona. Pravi preludij u ono što će se u mnogim nijansama sve do svršetka održati u ljudskoj povijesti.

Zar im nismo i mi danas slični? Zar i danas među nama nema mrmrljanja? Pokušajte samo izbrojiti sva neslaganja naših želja s Božjim nakanama? Često izgleda da nismo daleko od starozavjetnika. A ipak, oni bijahu na putu iz ropstva u slobodu, dok smo mi hodočasnici sa zemlje u nebeski svijet ...

Pavao nas moli i zaklinje da ne živimo kao što pagani žive. Oni nemaju Boga, ni

Božjih pouka, kao mi. Svojim postupcima ne bismo im se smjeli nikako približiti; još manje bismo se smjeli sniziti do njihova djelovanja. Izabranici smo i odabranici Božji! Stoga nam nije mjesto ondje, gdje borave oni koji Boga ne znaju i u njega ne vjeruju.

Evangelje je nastavak veličajnog Isusova govora o kruhu života, koji nam daje sâm Sin Božji. Kad je Isus najavio i proglasio najveću tajnu kršćanstva i vjere, ostao je neshvaćen. A na kraju govora bio je posve sâm. A onda je počela povijest vjere i nevjere.

Sudbonosna su pitanja: vjerujem li ja svome Bogu? Živim li životom koji daje i daruje Bog? Je li Presveta Euharistija središte moga života i egzistencije?

VELIKA GOSPA – UZNESENJE BDM

Slavimo krunidbeni dan Svete Bogorodice. Ona je na našoj zemlji - i u našoj povijesti - dočekala i udomila Sina Božjega. Bogu je svome - i našem - bila „nebo“ na zemlji.

Današnjim danom i blagdanom Bog svojoj - i našoj - Majci uzvraća „gostoprinstvo“. Ona je Boga na zemlji - i u povijesti - dočekala najljudskije. A na današnji dan Bog je u svome nebu dočekao nju najbožanskije! Stoga i jesu Blagovijest i Velika Gospa dva dana i blagdana božansko najljudskiji i ljudsko najbožanskiji!

Prereći poruku današnjih čitanja, bilo bi nebesko čudo u povijesti! Davidov poziv *levitskim knezovima, pjevačima s glazbalima, s harfama, citrama i cimbalima ...*

blijeda je slika onoga što je Bog na današnji dan učinio svojoj - i našoj - Majci kad je sa zemlje stigla na nebo.

Pavlov odlomak, u kojem opisuje stvarnost ljudsko-zemaljsku, razumijemo. A ono drugo i nebesko samo naslućujemo. I ne budemo li se previše vezali uz ovo ljudsko-zemaljsko, ima nade da ćemo prijeći prag nove i buduće stvarnosti u koju je stigla Isusova i naša Mati. Iza nje je ostala nada i njezinoj djeci kroz svu vremenito-ljudsku povijest!

Neimenovana je žena iz mnoštva formulirala ljudsko blaženstvo, u koje je stigla presveta Bogorodica. A za sobom je ostavila trag i otvorena vrata da na taj put stanu i sva njezina djeca i pobožnici!

DVADESET I PRVA NEDJELJA KROZ GODINU

Odlomak Jozuine knjige vodi nas na tlo obećane zemlje, nakon što su Izraelci već tamo stigli i počeli se snalaziti u novom podneblju. Jozua, a prije njega Mojsije, vode narod pred slobodnu odluku i izbor. Što narod bude izabrao, to će imati. Služiti Bogu Izraelovu i bogovima okolnih naroda. To je novost u povijesti naroda svijeta. Dok su drugi služili bogovima svojih otaca, Izraelci slobodno odlučuju i biraju tko će im biti Bog.

Bijaše to svečani preludij u povijest kršćanstva i Crkve. Kršćanstvo je apsolutna novost u povijesti svijeta. Kršćaninom se postaje slobodnim izborom i odlukom. Ne rođenjem, nego izborom! To je čudesni dar kršćanskoga Boga. Naš Bog ne želi i ne treba robova, nego – slobodnih ljudi.

To se dogodilo i na početku hrvatske povijesti. Od stoljeća sedmog do stoljeća

devetog Hrvati su slobodno birali i izabrali Boga nebeskoga. Ostali narodi Europe slijedili su svoje monarhe. Kad se monarh krstio, naredio je da se krsti i narod. Kod Hrvata bijaše drukčije. Hrvati su slobodno odlučivali i postajali kršćanskim narodom.

To bijaše čudo i posebnost svijeta i povijesti! Jezikom, kulturom i vjerom Hrvati postadoše, bijahu i ostadoše do dana današnjega narodom kršćanskim, katoličkim! Jedva je koji narod svijeta doživio i proživio takve napade i progone, kao Hrvati. Uza sve to: Hrvati ostadoše i opstadoše Hrvatima i katolicima do danas!

Stoga i jest Pavlov moral i život po Evangelju - Hrvatima nešto darovano i naravno. I dokle se god budemo držali apostolskog nauka i evanđeoske novosti, dotle ćemo opstati i postojati.

DEVETNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Pred nama je velikan staroga doba – prorok Ilija. Biblijski odlomak hvata ga na putu dok je bježao pred progoniteljem, kraljem Ahabom. Koliki su se u ljudskoj povijesti morali ovako spašavati – bijegom i izbjeglištvom.

Ilija je stigao do kraja svojih sila, legao pod žuku, želeći umrijeti. Umjesto smrti, eto mu nenadana posjeta; a uz to još *pečen kruh i vrč vode*. Umjesto smrti *jeo je i pio pa opet legao*.

Nije li Ilija u ovoj pozi slika svakog čovjeka, koji je na „bijegu“ iz vremena u vječnost? Htjeli ili ne htjeli, svi smo baš u toj pozi. Na putu nas hrabri, tješi i hrani naš Bog na toliko načina.

Pavao pred nas stavlja vrlo kratku pneumatologiju - nauk o Duhu Svetom. Jer smo posvećeni Duhom Svetim, treba nam se i vladati „posvećeno“. To jednostavno znači: *ne žalostite Duha Svetoga, Božjega, kojim ste opečaćeni za Dan otkupljenja*. Kojeg li poziva i kolike zadaće svakog hodočasnika u nebeski svijet!

Zbog toga i moramo biti jedni drugima *dobrostitivi, milosrdni; praštajući jedni drugima, kao što i Bog u Kristu nama oprosti*. Po tome se kršćani razlikuju od drugih ljudi. Taj raspoznajni znak moramo sve više njetiti, postajući tako što sličniji svome Bogu.

Evanđeoski Ivanov odlomak za sva vremena čuva ljudsku neprihvatljivost nebeskoga svijeta. Tužno je i žalosno kad ljudi na ponudu Božju odgovaraju mrmrljanjem, neprihvaćanjem, pa i pravim neprijateljstvom prema Bogu i Božjem svijetu. Jesmo li još i danas ovakvi? Ili smo odani i otvoreni ponudi Božjoj i blizini nebeskoga svijeta?!

DVADESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Pročelni današnji odlomak iz knjige Izreka kazuje kako je *Mudrost sazidala sebi kuću*. Ova je Mudrost osoba božanska, koja u našem svijetu želi imati - i doista ima - svoju kuću. Njezin je graditelj Bog. Ta je građevina svako ljudsko-kršćansko biće, svaka ljudsko-kršćanska zajednica i cijela Crkva! Nije to ljudsko djelo, nego božansko. A čudo je što je Bog zaželio imati kao svoje suradnike i ljude.

Mi ljudi, nažalost, olako i brzo zaboravljamo i svoga Graditelja i njegovu građevinu u nama i među nama. Današnji nas odlomak podsjeća i pred nas stavlja čar i sadržaj našeg dostojanstva. Mi smo na ovoj zemlji i u ovoj svojoj povijesti kuća Božja. To je vrh i čar našega bića!

Zato nas Pavao upozorava i naređuje: *Pomno razmotrite, kako živite!* Mi nismo tko god, nego smo na zemlji i u povijesti **kuća Božja**. Srušimo li tu čudesnu građevinu, ostajemo bez ikakva značenja i sadržaja. Tko ne ostaje na visinama svoga poziva i svoje određenosti, gubi i svoje dostojanstvo i svaku čast. On je ruševina u svemiru. A sasvim sigurno i posebno ostaje i bez budućnosti.

Istu tezu nastavlja i potvrđuje evanđeoski odlomak. Krist nam daje sebe kao *kruh živi*. Zove nas i poziva da se hranimo kruhom života - njegovom riječju i presvetom Euharistijom. Bez toga niti živimo, niti se možemo nadati nebeskoj budućnosti.

Dvanaesto dječje hodočašće Požeške biskupije Gospi Voćinskoj

Radost i zanos vaših mladih srdaca želimo pretočiti u molitvu

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimila: T. Ivčetić

Misno slavlje počelo je procesijom s likom Gospe od Utočišta.

Dječje hodočašće u Voćin, dvanaesto od uspostave Požeške biskupije, održano je 2. svibnja, prve subote u mjesecu koji je na osobit način posvećen Majci Božjoj. U svetištu Gospe od Utočišta, na kongresnom prostoru pokraj crkve četiri tisuće osnovnoškolaca uglas je izgovorilo: „Isusova majko, volimo Te! Isusova majko, volimo Tvoga Sina!“ Njihov su iskaz ljubavi riječima i srcem popratili brojni svećenici, redovnice i vjeroučitelji koji su i ove godine svoje najmlađe župljane molitvom, sakramentima, vježbom tijela i duha pripremali za susret u Voćinu.

Uvijek u Isusovu i Marijinu društvu

Središnji je dio susreta i ove godine bilo svečano misno slavlje. Lik Gospe od Utočišta u procesiji je, uz biskupa Antuna Škvorčevića, koji je predvodio svetu misu, i brojne svećenike pratilo mnoštvo ministranata iz svih krajeva biskupije te prvopričesnici voćinske župe. Na početku misnoga slavlja biskup je pozdravio male hodočasnike i kazao kako je po njihovoj radosti i zanosu u Voćinu prisutna mlada

Požeška biskupija. - Radost i zanos vaših mladih srdaca danas ovdje želimo pretočiti u molitvu. Okupili smo se oko Isusove majke kao što su se nekoć oko nje okupili Isusovi učenici u dvorani Posljednje večere nakon Isusova uskrsnuća i uzašašća - rekao je biskup. Lijepo je što se okupljate u športska, pjevačka i slična udruženja, kazao je biskup u homiliji, ali najdragocije nije je kada se okupljate oko Isusa Krista, oko njegova oltara jer ste tada okupljeni oko Boga i njegove ljubavi. Zajedništvo je to koje traje dvije tisuće godina i koje će se nastaviti u vječnost. Danas, stoga, odlučimo da ćemo uvijek biti u Isusovu društvu i u društvu Njegove Majke.

Lepše je u pratnji župnika

Sretan sam, dodao je biskup, što ste ovdje kako biste posvjedočili da niste djeca koja žele umnažati prazninu u Hrvatskoj, umnažajući je u svojim srcima, nego naprotiv, želite danas ponoviti u zajedništvu s Isusovom majkom kako želite biti ljudi Duha Božjega, kako želite Božju puninu nositi u sebi i dijeliti je drugima.

Nakon euharistijskoga slavlja susret je nastavljen u voćinskoj osnovnoj školi u kojoj je za pobjednike dekanata organiziran kviz znanja u kojem su najbolji bili vjeroučenici iz Jaksića, dok su se mladi športaši, pobjednici prethodno organiziranih dekanatskih susreta, na športskim terenima okušali u nekoliko disciplina: nogometu, graničaru i povlačenju užeta. Prvo mjesto u nogometu osvojila je ekipa župe sv. Terezije iz Požege dok su u graničaru najuspješniji bili Pleterničani.

Dječaci iz Pakraca te djevojčice iz Župe Bezgrešnog začeća BDM iz Nove Gradiške osvojili su prvo mjesto u potezanju užeta, a u disciplini skakanja u vreći najbolje su bile sestre Marija, Martina i Nikolina Abramović. Najboljima su na kraju hodočašća uručena priznanja i prigodne nagrade.

- Zajedništvo i sveta misa osnovni su motivi za dolazak u Voćin. Naravno, dječcu privlače i igre koje potom slijede - kazala je s. Leopolda Kefelja koja je u Voćin dopratila stotinjak malih hodočasnika iz pleterničke župe.

- Ovdje sam treći put. Dovodi me vjera, molitva, sveta misa i druženje s vršnjacima. Ovo je prilika da Majku Božju molimo, ali i da joj zahvalimo na svemu što dobivamo po njezinu zagovoru - kazao je Matej Pavić, učenik osmoga razreda i dugogodišnji ministrant u župi Kaptol, a Kruno Vidić, učenik sedmoga razreda, dodao je kako je u Voćin ljepše ići u pratnji župnika.

Dar za djecu stradal u potresu

- Hodočašće učenika osnovnih škola u Voćin i ove je godine bilo mjesto iskrene molitve, zajedništva i susreta djece iz cijele naše biskupije koja su došla u svetišće Gospe od Utočišta sa željom da se na početku svibnja preporuče zagovoru Majke Božje i da, uoči Nedjelje Dobroga Pastira, mole za duhovna zvanja. Djeca su pokazala osjetljivost za one koji pate te su u milostinji darovala svoj dar za djecu stradal u potresu u Italiji. Oko četiri tisuće djece na jednom mjestu mogu okupiti samo Isus i Marija koja je dobra Majka svakoga hodočasnika. U igrama su djeca pokazala da se znaju športski, *fair-play* natjecati, a u kvizu znanja posvjedočili su, posebno oni koji su došli na završno biskupijsko natjecanje u Voćin nakon dekanatskih natjecanja, da im je i poznavanje vjeronauka i vjere važno kako bi kroz znanje još bolje rasli u vjerskom životu - kazao je vlč. Mario Sanić, predstojnik Katehetskog ureda biskupije.

Ništa im nije teško

O privlačnosti ovoga hodočašća svjedoči velik broj osnovnoškolaca kojima nije bilo teško rano ustati kako bi na vrijeme stigli u Voćin. Iz Davora je tako doputovalo stotinjak malih hodočasnika u pratnji s. Vianeje Pezer. - Djeca su oduševljena, ništa im nije teško. Iako su ovdje učenici od trećeg do osmog razreda, s nama je ove godine i jedan prvašić - Tin Škvorčević koji je u pratnji starijega brata i sestre - kazala je s. Vianea te ujedno pohvalila rad svojih suradnika - gimnazijalca Renata Ivančića i studenta Ivana Benića, dugogodišnjeg sudionika dječjeg hodočašća u Voćin koje ga, kaže, uvijek duhovno obogati.

DRUGO HODOČAŠĆE POŽEŠKE BISKUPIJE U SVETU ZEMLJU Za zauzetije življenje Božje riječi

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Mladenko Soldo, Robert Mokri, Vesna Milković i Ljiljana Marić

Od 25. travnja do 1. svibnja vjernici Požeške biskupije predvođeni biskupom dr. Antunom Škvorčevićem i svećenicima drugi su put hodočastili u Svetu zemlju. I dok je povod prvom hodočašću prije devet godina bila dvjestota obljetnica rođenja Isusa Krista, poticaj je ovogodišnjem bila Riječ Božja koja se prije dvije tisuće godina utjelovila u osobi Isusa Krista. Naime, prošle jeseni u Rimu je održana opća biskupijska sinoda na temu „Riječ Božja“ nakon čega se u Požeškoj biskupiji započelo s intenzivnijim nastojanjem oko upoznavanja Svetoga pisma, osobito njegova provođenja u život.

– Ovo hodočašće sastavni je dio tih nastojanja i napora. Željeli smo ponovno poći Isusovim putovima kako bismo osobu

Isusa Krista približili nama i drugima koje ćemo susretati nakon hodočašća te na taj način našli novi poticaj za zauzetije življenje Božje riječi – kazao je dr. Antun Škvorčević, biskup Požeške biskupije koja od svoga osnutka nastoji svake godine organizirati biskupijsko hodočašće kako bi se vjernici različitih dijelova biskupije što više zbližili i živjeli svoje crkveno zajedništvo.

Hodočastiti u Isusovu domovinu osobit je Božji dar koji su iskusili i hodočasnici Požeške biskupije, njih 180. Kršćani iz cijelog svijeta rado hodočaste u Svetu zemlju jer su ondje njihovi korijeni. Ondje je rođen, živio i navještao Radosnu vijest, umro i uskrsnuo Sin Božji, Isus Krist iz Nazareta.

HODOČASNIČKI HOD KRENUO IZ NAZARETA, MJESTA ISUSOVOG DJETINJSTVA

Ovdje je započeo dijalog Neba i Zemlje

Oko 180 hodočasnika svoj hod po Isusovoj domovini počelo je u Nazaretu, mjestu utjelovljenja Riječi Božje. Ondje, gdje je po tradiciji živjela Sveta obitelj i gdje je Isus proveo najveći dio svoga života, služeno je prvo hodočasničko euharistijsko slavlje u crkvi sv. Josipa koja je po tradiciji sagrađena na mjestu gdje je bila kuća sv. Josipa, a u koju se poslije vjenčanja preselila i Marija.

Ovdje, gdje se u nedokučivo Božje otajstvo uključila skromna i jednostavna nazaretska djevojka Marija, želimo i mi na tragu njezine otvorenosti Bogu otvoriti svoje hrvatsko, požeško srce i obnoviti se u onoj vjeri koju su na našim hrvatskim prostorima živjeli toliki kroz 14 stoljeća povijesti. Zamolimo ovdje Mariju da nam pomogne živjeti vjernost njezinu sinu Isusu Kristu - poručio je biskup Škvorčević, predvoditelj misnog slavlja u crkvi sv. Josipa.

U prigodnoj propovijedi biskup je kazao kako se u blizini crkve sv. Josipa nalazi bazilika Navještenja sagrađena na mjestu gdje je anđeo Mariji navijestio da će postati majka Sina Božjeg.

Nakon mise u crkvi sv. Josipa hodočasnici su razgledali i baziliku Navještenja.

-Tu je počeo dijalog Neba i Zemlje, Boga i čovjeka. Bog je kroz sabrano srce djevojke Marije mogao početi ostvarivati svoj naum spasenja: utjelovljenje Sina svoga koji će svojom mukom, smrću i uskrsnućem pobijediti stanje naše nemoći i osuđenosti na smrt. Nalazimo se na mjestu silno snažnoga dijaloga Boga i čovjeka koji je započeo u Mariji, nastavio se u Isusu i dovršio se u Jeruzalemu na križu, odnosno u uskrsnuću. Nalazit ćemo se na mjestima gdje se taj razgovor Boga i čovjeka nastavio tijekom dva tisućljeća. Ovim hodočašćem i mi se

uključujemo u taj veliki dijalog čovječanstva koji se nastavio u dušama mnogih, a svoje mjesto treba naći i u tvojoj i u mojoj, u požeškoj, u slavonskoj, u hrvatskoj duši - istaknuo je biskup.

Podsjetio je kako se, s druge strane, nalazimo u Svetoj zemlji koja je danas izranjena i izmučena mnogim ljudskim nevoljama, podjelama, sukobima, mržnjama, ratovima. Ali, usred te ljudske nemoći tragovi Božje prisutnosti, kako iz Staroga zavjeta tako i iz Novoga zavjeta, toliko su snažni da nam ne daju zaustavi-

ti se pred stanjima ljudske nemoći i zloće, nego nas baš usred takvog stanja podsjećaju kako Bog i Božje pobjeđuje unatoč svemu ljudskome.

Biskup je upozorio kako je potrebno imati dobre oči i još sposobnije srce za razumijevanje tragova Božje prisutnosti na ovim prostorima. - Čudesno je da baš s ovih prostora kreću tri velike religije - židovstvo, kršćanstvo i islam. Zašto baš odatkud, ne znamo reći, ali postoji snaga ove zemlje koju je opečatio Bog živi. Vjerujem da će u nama biti dovoljno pažljivoga srca za te tragove Božje prisutnosti kako bismo ih ponijeli svojim kućama kao bogato iskustvo Božje blizine nama ljudima - dodao je biskup koji je nastavio propovijed tumačeći naviještenu Božju riječ koja nije pratila liturgijsku godinu, nego mjesta koja su hodočasnici pohodili. Toga puta slavila se sveta misa Navještenja Gospodinova.

Nakon misnog slavlja hodočasnici su pohodili baziliku Navještenja koju su franjevci dovršili 1969. godine. Na istom mjestu prva je crkva sagrađena u 4. stoljeću, a sadašnja je, peta, na istom tom mjestu. U dvorištu bazilike nalaze se mozaici Marijinih nacionalnih svetišta iz cijeloga svijeta, pa tako i iz Marije Bistrice.

U KANI GALILEJSKOJ I U TABGHI, NA BRDU BLAŽENSTAVA I NA TABORU

Preobrazba čovjeka zalog je njegove budućnosti

Drugoga dana hodočasnici su posjetili Kanu Galilejsku gdje je Isus učinio svoje prvo čudo pretvorivši na svadbi vodu u vino. Tim činom Isus je posvetio bračnu ljubav i brak stavio pod Božju zaštitu. Na tom vjernički snažnom mjestu bračni parovi redovito obnavljaju svoje bračne zavjete, što su učinili i parovi s našeg hodočašća. Slijedio je uspon na Brdo blaženstava koje se nalazi na sjevernoj strani Genezaretskog jezera. Poput Isusovih učenika i mnoštva koje ga je došlo slušati, hodočasnici naše biskupije sjeli su na kamenje i poslušali Isusov govor na gori i njegovo tumačenje. Ondje se usred prelijepo njegovanog parka nalazi i osmerokutna crkva u spomen na osam blaženstava. Hodočasnici su se zatim uputili u Tabghu, na obalu Galilejskog jezera. Tu se nalazi crkva Petrova prvenstva, sagrađena na mjestu gdje se Isus nakon uskrsnuća treći put ukazao svojim učenicima i gdje je Petru predao prvenstvo među apostolima. Prva crkva na tom je mjestu podignuta u 4. stoljeću, a sadašnja, u kojoj je pred oltarom litica - Gospodnji stol - koja je vjerojatno prvim kršćanima služila za obredno blagovanje na spomen doručka koji je Isus pripremio apostolima, izgrađena je 1933. godine.

Euharistijsko slavlje toga dana služeno je na brdu Tabor u bazilici Preobraženja. Bazilika je podignuta na temeljima križarske crkve, koja je bila sagrađena na bizantskim temeljima. Dovršena je 1924. godine, a krovne su grede u njoj od slavonske hrastovine koju je darovao grof Eltz.

- Hodočasnici Požeške biskupije danas su ovdje snažni svjedoci onoga što je Isusu Krist započeo na brdu Tabor kada se preobrazio pred trojicom svojih učenika Petrom, Jakovom i Ivanom kako bi im posvjedočio kamo ih želi povesti. Ta preobrazba koja ide iznutra svjedoči veliku mogućnost naše preobrazbe u Isusu Kristu - istaknuo je biskup Škvorčević na euharistijskom slavlju u bazilici Preobraženja.

U propovijedi biskup je kazao kako bi želio da u ime cijele naše biskupije prisutni Isusu Kristu preobraženom, pobjedniku nad smrću, kažu: „Gospodine Isuse, ne želim ništa manje nego ono što ti možeš, želim preobrazbu svoga ranjenog bića. Vjerujem tebi, u krštenju sam već uronio u tvoje otajstvo. Djeluj snagom svoga duha kako u meni ništa ne bi umrlo što je Bog stvorio za život u punini. Istom tom vjerom recimo za cijelu našu biskupiju: ‘Gospodine Isuse, daj da svi vjernici u našoj biskupiji vjeruju u otajstvo preobrazbe, pobjede života nad smrću, žive od tog uvjerenja, nastoje ga svjedočiti u opredjeljenjima dostojnim preobrazbe čovjeka i da ta opredjeljenja svjedoče i u osobnom i u javnom životu.’ To je najbolji i najsnažniji zalog naše dobre i sretno budućnosti koja seže u onu vječnost koju nam je otvorio Isus Krist svojom mukom, smrću i uskrsnućem.”

Biskup je zatim poručio hodočasnicihima kako u njihovo srce, dušu i savjest želi ući i nastaniti se Isus Krist da naša duša, savjest i srce ne budu mjesta mra-

ka, sebičnosti, mržnje, zloće i pokvarenosti. Otvorimo te prostore našega bića Isusu Kristu ovdje, na ovom hodočašću, što snažnije, još opredjeljenije i uvjerenije da on uistinu snagom svoga duha, kojom je ušao u osobnost Petrovu, Ivanovu i Jakovljevu, uđe i u naša bića i preobrazi ih, istaknuo je biskup.

Drugi hodočasnički dan završio je posjetom crkvi u Nainu gdje je Isus oživio sina jedinca majke udovice.

U Kani Galilejskoj obnovljeni su bračni zavjeti, molilo se na Brdu blaženstava i crkvi Petrova Prvenstva, a misa je služena na brdu Tabor.

EUHARISTIJSKO SLAVLJE U KAFARNAUMU I VOŽNJA GALILEJSKIM JEZEROM

Isus je jedini koji može utažiti glad našeg srca

Posjetom crkvi Umnažanja kruha u Tabghi započeo je treći hodočasnički dan. Crkva je sagrađena 1982. godine u starom bizantskom stilu na mjestu gdje je u četvrtom stoljeću podignuta prva crkva u spomen na još jedno Isusovo čudo – umnažanje kruhova i ribe. Pred oltarom uz 'svetu' stijenu nalazi se nadaleko poznati mozaik – košarica s kruhovima i dvjema ribama. U nastavku puta hodočasnici su došli u Kafarnaum koji je u Isusovo vrijeme bio ribarsko naselje na obali Galilejskog jezera. To mjesto, u kojem je živio Petar, na neki je način bilo drugi Isusov zavičaj u kojem je najčešće propovijedao i činio čudesa. Uz Jeruzalem ovo se mjesto najčešće spominje u Evanđelju. Ovdje se nalaze i ostaci sinagoge iz četvrtog stoljeća koja je vjerojatno podignuta na temeljima starije, one u kojoj je Isus zapodjenao raspravu o kruhu.

Posjet crkvi
Umnažanja kruha
u Tabghi vožnja
Galilejskim jezerom.
Sv. misa služena u
Kafarnaumu.

U crkvi koja je podignuta iznad nekadašnje Petrove kućice, hodočasnici su slavili svetu misu koju je predvodio biskup Škvorčević. On se na tom mjestu u prigodnoj propovijedi osvrnuo na Isusovu

raspravu o kruhu koju je vodio u sinagogi. - Čudesno je da postoji kruh koji ima moć i sposobnost utažiti našu glad. Tko je meni glad dao i tko je dao kruhu moć da utaži tu glad? To je Božje djelo. Ali čovjek nije samo gladan želucem. Glad čovjekova srca daleko je dublja. Za čim čovjek srcem gladuje? Srcem stalno gladujemo za nečim višim – objasnio je biskup.

Postoji li hrana za takvu glad, upitao je dalje biskup. Jedan jedini se usudio, i to ovdje u Kafarnaumu, reći: „Ja sam kruh živi koji sam s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha živjet će uvijek.“ On nam je donio hranu tijela svoga položenog za nas i krvi prolivene.

– Samo je Božja ljubav pokretač života. Ta ista Božja ljubav pokrenula je neke procese da i ja postojim. Ne postojim zbog svojih odluka, nego zbog Boga, njegove odluke. Ta ista Božja ljubav, kad uđe u moje biće, osobito po svetoj euharistiji koju je

Isus uspostavio kao stvarnost svoga tijela položenog za nas i krvi prolivene za nas, utažuje našu glad za puninom života, za našim SVE. Srcem želim SVE! Tu ti je naše SVE – kazao je biskup.

Upozorio je kako nas često drugi zavedu pa povjerujemo da se negdje drugdje život može dobiti, a ne s Isusom Kristom. I u Isusovo vrijeme neki su rekli da je to tvrd govor i nisu ga prihvatili. Petar mu je rekao: „Gospodine Isuse, kamo ćemo otići kad nitko drugi nema riječi života vječnoga? Ti, jedini.“

– Okupljeni oko Petrove kuće i mi se svrstajmo s Petrom među one koji dvije tisuće godina Isusu Kristu govore: „Ti si moja sudbina! Ti imaš riječi života vječnoga!“ Dakle, postoji odgovor za moju glad želuca - dao Bog sposobnost, kruhu i drugoj hrani da utaži moju glad. Ali, ničemu i nikome drugome nije Bog dao moć. On sam je moć koja može utažiti moju glad srca za punim životom. Prihvatimo srcem ono što je Bog za to naše srce pripremio i gdje nas neprestano čeka svojom puninom života – poručio je biskup hodočasnici koji su se nakon misnog slavlja uputili na Galilejsko jezero kojim je u ribarskoj lađi često plovio i sam Isus Krist. Ovdje su se vjernici prisjetili kako je Isus stišavao oluju na tom jezeru, ali i čudesnog ulova ribe, kao i Isusovog hodanja po vodi. Prije dolaska u Jeruzalem hodočasnici su posjetili i Mrtvo more.

U AIN KARIMU, NA PASTIRSKOM POLJU I U BETLEHEMU

Bez Božića čovjek bi bio siromašan

Taj dan usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu – tako su i četvrtog dana hodočasnici prvo pitali upravo u taj Judin grad, odnosno u Ain Karim, gdje se nalazi crkva Marijina pohođenja i crkva sv. Ivana Krstitelja. Crkva Marijina pohođenja dovršena je 1955. godine. Na njezinu je pročelju veliki mozaik koji prikazuje Mariju na putu iz Nazareta u Ain Karim. Na zidu dvorišta crkve na keramičkim je pločicama ispisana Marijin hvalospjev „Veliča“ na mnogim jezicima, između ostalih i na hrvatskom. Slijedio je posjet Pastirskom polju, crkvi Anđela i špilji koja vjernike podsjeća na mjesto gdje se Isus rodio prije dvije tisuće godina. Crkva Anđela pak podsjeća na anđelove riječi „Gloria in excelsis Deo – Slava Bogu na visini“ koje su i ispisane na mozaiku crkve zlatnim slovima. Crkvu su inače 1954. godine podigli franjevci u obliku beduinskog šatora. Ona je bez prozora,

a svjetlost u nju dopire kroz mnogobrojna okrugla stakla na kupoli koja podsjećaju na svjetlost s neba koja je obasjala pastire u noći Isusova rođenja.

U Betlehemu, još jednoj jakoj duhovnoj točki hodočasnika naše biskupije, slijedio je posjet bazilici Isusova rođenja nakon čega je u crkvi sv. Katarine, koja je naslonjena na baziliku i s njom povezana vratima, služena prekrasna božićna misa. Baziliku Rođenja podignuo je car Justinijan 540. godine na mjestu gdje je car Konstantin 326. godine izgradio prvu crkvu koju su srušili Samarijanci. U crkvi se nalazi Špilja rođenja, nezaobilazna hodočasnička postaja. Uz nju se nalazi još nekoliko špilja, a u jednoj od njih živio je i sv. Jeronim u petom stoljeću, podrijetlom iz hrvatskih krajeva.

Svečano božićno misno slavlje u crkvi sv. Katarine predvodio je biskup Škvorčević koji je u uvodu slavlja pozvao vjernike da si osvijeste što bismo danas bili da nije bilo Božića, odnosno Isusovog rođenja. Bili bismo siromašni. Zbog toga na ovom mjestu, dodao je, želimo Bogu zahvaliti za njegovo djelo domišljate ljubavi koje nam je darovao rođenjem svoga Sina. - Na ovo mjesto, gdje se prije dvije tisuće godina rodio, Isus donijeli smo svoje iskustvo hrvatskih Božića. Što je zapravo Božić? Vjerujem da nam naše iskustvo ne da dokučiti sve njegove dimenzije, ali mi znamo da Božić ima ljepotu, svoju snagu i radost; ima zapravo sve ono što život tvori životom. Željeli bismo ovdje u Betlehemu zahvaliti ponajprije Bogu za rođenje njegova Sina, a onda mu zahvaliti što je i u biće našega hrvatskog naroda donosio toliko svoga svjetla i snage, toliko života. Dok zahvaljujemo Bogu, naša se hvala uzdiže i njegovu sinu Isusu Kristu u kojem je i opet označena cijela naša

četnaeststoljetna hrvatska povijest. Mi sebe ne možemo razumjeti bez Isusa Krista i njegove Crkve. Sasvim je na mjestu govoriti o našem hrvatskom duhovnom identitetu najdublje povezanom s Isusom Kristom i Katoličkom crkvom - objasnio je biskup koji je na ovom mjestu izrekao Isusu hvalu i za mladu Požešku biskupiju, kao i za njegovu majku Mariju koju vjernici ove biskupije posebno štiju i hodočaste joj.

I danas, upozorio je biskup, postoji opasnost da za Isusa nema mjesta, da se on ne može roditi u ovom svijetu. - Vjerujem da svi na ovom hodočašću želimo omogućiti da se Bog rodi u nama - kazao je biskup dodajući da će naša Hrvatska biti tužna ukoliko se u našim srcima ne bude rađao Isus Krist, ukoliko u njima ne bude živio Božić.

▲ Hodočasnici su posjetili crkvu u Ain Karimu, baziliku Isusova rođenja u Betlehemu te prisustvovali misi u crkvi sv. Katarine. ▼

U BAZILICI SVETOG GROBA, NA KRIŽNOM PUTU I MASLINSKOJ GORI

Već dvije tisuće godina postoji svjedočanstvo da je život jači od smrti

Bazilika Svetog groba jedno je od najposjećenijih mjesta u Svetoj zemlji. U toj bazilici, u kapeli na Isusovom grobu, u ranim jutarnjim satima petog dana hodočašća vjernici Požeške biskupije slavili su uskrсну misu. - Ovo je onaj grob u kojem mrtvac nije ostao zarobljenik, nego je snagom Božjom dignut iz groba u puninu Božjeg života. Ovdje se spominjemo Isusovog uskrsnuća i na ovom mjestu želimo svoje srce otvoriti da ono ne bude grob gdje se umire nego da on, živi Gospodin, pomogne da rastemo i živimo u onoj snazi u kojoj on kao uskrsli živi – kazao je na početku slavlja biskup dr. Antun Škvorčević u bazilici Svetog groba.

U prigodnoj homiliji biskup je kazao da je najteže pitanje čovjeku na zemlji završava li on svoj život smrću?

- Mi ne znamo što je smrt, a kamoli što se događa nakon smrti. Ovdje smo na grobu jednoga, Isusa iz Nazareta, koji je postao čovjekom baš zato da bi ušao u naše stanje smrti i da bi tu najtežu granicu našeg postojanja preobrazio u život – istaknuo je biskup.

Prazan grob nije dokaz uskrsnuća nego, dodao je, njegovo ukazivanje učenicima i ženama. On je, ukazujući se, svjedočio da je živ. Njegovi učenici postadoše svjedoci ne uskrsnuća, nego njega uskrsloga. To svjedočanstvo temelj je Crkve Isusove koja živi dvije tisuće godina. Kad bi zaista Isus Krist bio mrtav, dvije tisuće godina bilo bi dovoljno da dokažu svi koji znaju i mogu da nema uskrsnuća, da Isus nije uskrsnuo! Ali, dvije tisuće godina Isus Krist svjedoči da je živ snagom svoga Duha jer oživljuje one koji mu vjeruju.

- Želimo ovdje ispovjediti svoju vjeru da je život jači od smrti samo zbog Božjeg zahvata. Bog snagom svoga Duha može i iz smrti podići život. Hvala ti, Bože, što si tako zahvatio u naše smrtno stanje da se i mi smijemo nadati pobjedi života u ovom našem smrtnom tijelu. Želimo Isusu Kristu uskrsnom, ovdje na mjestu njegova uskrsnuća, povjeriti sve naše osobne grobove, kao i sve naše grobove u Hrvatskoj da ih on oživi snagom svoga Duha, pobjednika nad smrću – poručio je biskup Škvorčević.

Slijedio je križni put od kapele Osude ulicom Via dolorosa do bazilike Svetog groba u kojoj se nalazi i Kalvarija. Toga istog dana na Maslinskoj gori, na njezinu vrhu, hodočasnici su posjetili osmerokutnu kapele Isusova uzašašća u kojoj se nalazi litica «otisaka» Isusovih nogu. Crkva je podignuta u 12. stoljeću, a ona na mjestu gdje je Isusu učenike učio moliti Očenaš sagrađena je u 19. stoljeću na mjestu nekadašnjeg svetišta. Hodočasnici su ovdje mogli vidjeti na keramičkim pločicama ispisanu molitvu Očenaša u prostoru crkve i dvorišta na

brojnim jezicima, pa tako i na hrvatskom koji se tu nalazi od 1914. godine.

Na zapadnoj padini Maslinske gore nalazi se još jedna zanimljiva crkva koja je podignuta u spomen kada je Isus na Cvjetnu nedjelju proplakao nad Jeruzalemom, gradom u kojem će kao pravednik doživjeti osudu i smrt. Na tom mjestu 1955. godine franjevci podižu crkvicu Gospodin je zaplakao.

Slijedio je posjet Marijinom grobu i Špilji izdaje, a u večernjim satima svi su sudjelovali na uri klanjanja u Getsemanjskom vrtu, odnosno u bazilici Isusove smrtno borbe.

Misa u bazilici Svetog groba, Križni put i zajednička fotografija hodočasnika.

U CRKVI SV. ANE, U DVORANI POSLJEDNJE VEČERE I CRKVI GOSPINA USNUĆA

Jedina snaga Crkve je euharistija

Posjetom crkvi sv. Ane, majke Blažene Djevice Marije, započeo je posljednji dan hodočašća. Crkva se nalazi u blizini Stjepanovih vrata, u dvorištu samostana Bijelih otaca. Riječ je o najbolje očuvanoj križarskoj crkvi u Svetoj zemlji. Sagrađena je u 12. stoljeću, a sačuvana je samo zato što je gotovo 700 godina služila kao džamija, odnosno muslimanska škola. U njoj se nalazi kriptu Gospina rođenja. Odmah iza crkve nalazi se ribnjak, nazvan Ovčji, koji je u Isusovo vrijeme bio stjecište bolesnih i nemoćnih. Tu je Isus izliječio bolesnika koji je 38 godina bolovao.

Na Sionu hodočasnici su pogledali Dvoranu posljednje večere, mjesto gdje se Isus na Veliki četvrtak oprostio od apostola. Tu je posvetio kruh i vino, odnosno ustanovio euharistiju, te apostolima povjerio svećeničku službu. Kako je upravo ovaj događaj bio jedan od presudno važnih za kršćane jer je tu je počeo život Crkve, misno slavlje koje se slavilo u bazilici Marijina usnuća bilo je ono koje se slavi na Veliki četvrtak.

U prigodnoj propovijedi biskup Škvorčević podsjeća na moćne riječi izrečene u Dvorani posljednje večere: „Uzmite, ovo je tijelo moje - za vas! Uzmite ovo je krv moja - za vas!“ To su riječi koje se ostvaruju.

- Euharistija je dar, ali i spomen na Isusovo najveće djelo koje učinio za nas. Isus sve ono što je izveo za nas stavlja u obred kruha i vina. To nije nešto što mi ljudi činimo, nego je to on činio za nas. Ustanovio je stvarnost u euharistijskom otajstvu kruha i vina - kazao je biskup.

I u našem životu postoje moćne riječi onda kada progovorimo o ljubavi, ali naša je ljubav vrlo ograničena. Kada Bog nekome kaže da ga voli - to je najmoćnija riječ jer ju je izgovorila ona osoba koja je apsolutna ljubav. Kada Isus Krist u Dvorani posljednje večere progovara, onda nije progovorio netko iza koga ništa ne stoji. Progovorio je netko iza koga stoji vječnost, iza koga stoji Božja ljubav koja je pokrenula sve i koja može preobraziti sve. U Isusu Kristu susrećemo upravo takvoga Boga.

Uskrsli i živi Isus Krist prisutan u euharistiji trajno je među nama dajući nam sigurnost. U svetoj misi tako imamo s jedne strane prošlost - ono što je Isus učinio na križu - zatim sadašnjost - Isus posadašnjuje svoje djelo ljubavi za nas i u toj njegovoj sadašnjoj ljubavi krije se naša i njegova budućnost - eshatologija - ono što ima konačno doći za nas.

- Euharistija nas neprestano potiče i usmjerava da idemo Isusovim putem. Nema sigurnosti na nekom drugom putu jer ni na jednom čovjekovo umiranje ne može se pretvoriti u život. Na Isusovom je putu to sigurno. Na tom putu i mi, kao i on, umiremo jedni za druge - objasnio je biskup zapitavši hoće li u našoj Hrvatskoj biti života.

Samo onoliko, odgovorio je, koliko bude ostvarene logike umiranja jednih za druge. Kada počne neka druga logika, kao što je korupcija, sebičnost, onda se rađa smrt. Nedavni Domovinski rat u Božjoj providnosti dogodio se valjda zato da nas u Hrvatskoj Bog pouči, kaže biskup, da možemo nešto veliko i dobro učiniti samo onda kada smo jedni za druge i jedni s drugima.

- Crkva se ostvaruje i živi od euharistije. To je njezina jedina snaga. Euharistija je obnova našeg savezništva s Bogom. Zato je sveta misa prva i najvažnija stvar. Misa bez svete pričesti nije puna, to znači da ja po svetoj pričesti postajem dionik Isusova svijeta, Božjeg savezništva s čovjekom - poručio je biskup vjernicima.

Vjernici su u Jeruzalemu posjetili crkvu svete Ane te dvoranu Posljednje večere, a sv. misa je služena u crkvi Marijina usnuća na brdu Sion.

U BETANIJI, NA JORDANU I U JERIHONU

Pazite da ne umrete od grijeha – najgore smrti

Zadnji hodočasnički dan prošao je u obilasku Betanije, obala rijeke Jordana i Jerihona. U Betaniji, na jugoistočnom obronku Maslinske gore, uz staru cestu koja vodi od Jeruzalema prema Jerihonu nalazi se Betanija. U nju je Isus rado navraćao, pogotovo u kuću Lazara, Marte i Marije. Tu se danas, u blizini Lazarova groba, nalazi crkva sv. Lazara koja je dovršena 1954. godine.

Na obali rijeke Jordan, koja je za kršćane sveta rijeka, jer je u njoj Ivan krstio Isusa, hodočasnici su obnovili svoje krsne zavjete. Mjesto Isusova krštenja nalazi se jugoistočno od današnjeg Jerihona, na mjestu gdje se rijeka mogla pregaziti. Na tom su se mjestu zbila još dva važna događaja - Sinovi Izraela tu su, na svom povratku iz egipatskog sužanjstva, prešli Jordan i ušli u Obećanu zemlju. Tu je i prorok Ilija s Elizejom prešao na istočnu stranu prije negoli je bio uzet na nebo.

Svoje hodočašće vjernici naše biskupije završili su euharistijskim slavljem u Jerihonu, u crkvi Dobrog Pastira. Jerihon je najstariji grad na svijetu koji se nalazi na najdubljem položaju na zemlji, oko 250 metara ispod razine Sredozemnog mora. Na izlazu iz toga grada Isus je vratio vid slijepcu Bartimeju. Na putu u Jeruzalem na stablu je ugledao carinika Zakeja, čovjeka niska rasta, ali velike želje u srcu da vidi Isusa koji donosi spasenje njegovu domu.

Na taj događaj susreta Isusa i Zakeja podsjetio je i biskup u svojoj propovijedi. Zakej je bio taj, kazao je biskup, koji je u svojoj savjesti znao da kao carinik nije bio pošten i častan, ali je isto tako znao da je Isus osoba koja može izliječiti njegovo ranjeno srce i dušu.

- Čovjek može, kao i Zakej, biti male na stasa zbog čega neke stvari ne može vidjeti, ali čovjek može postati biće male-noga duhovnog stasa pa ne vidjeti ništa

iz svoga srca, jer mu je savjest pomračila sve što se iz srca može vidjeti. I što onda učiniti u tom stanju? Zakej je učinio točno ono što je trebalo - pristupio je Isusu Kristu. Otkuda se Isus vidi najbolje? Da li sa smokve na koju se Zakej bio popeo? Ne, jer Isus mu nije rekao da ostane na smokvi, nego da siđe dolje i da krenu u njegovu kuću. Isus, kao pravi liječnik duše, zapodjenu razgovor s njime nakon čega Zakej odlučuje da više neće biti nepošten i nečastan, kao što je to bio do tada. Isus mu odgovara da je došlo spasenje njegovoj kući. To je to jako mjesto - osoba Isusa Krista. U njemu nas je Bog potražio u našim teškim nutarnjim duhovnim ranama, u našim grijesima - objasnio je biskup.

Međutim, danas ljudi ne vole govoriti o grijesima i uglavnom se znaju nasmi-jati kada se kaže da djeca idu na prvu pričest i na prvu ispovijed. Nije nikada

ugodno otići u ispovjedaonicu i sebe prikazivati s negativne strane. Međutim, liječnik ne može izliječiti čovjeka ako on skriva svoju bolest. Tako i Isus ne može izliječiti našu dušu i savjest ako ne želimo reći što je u njoj negativno i zločesto. Ako čovjek sebe ozbiljno uzima, dodaje biskup, i ako uistinu želi imati nutarnje zdravlje, onda mora paziti da da ne umre najjačom smrću koja postoji - grijehom. Isus jedini liječi od te najgore vrste smrti. Ozdravljao je Isus mnoge bolesnike od fizičkih bolesti, ali samo zato da bi ih upozorio da on jest liječnik koji, za razliku od drugih, jedini ozdravlja naše duše i savjesti, jer čovjek može biti zdrav, samo ako ozdravi u savjesti i duši. Na kraju slavlja i hodočašća biskup je zahvalio agenciji Ichtistravel na organizaciji puta, kao i vodičima Nataši i Vesni Bulić, fra Miroslavu Modriću, fra Anti Ivanoviću i fra Miroslavu Bustrucu.

U Betaniji su posjetili crkvu Marte, Marije i Lazara, na Jordanu su obnovili krsne zavjete, a zadnja misa prije povratka bila je u Jerihonu.

SUSRET UČENIKA KATOLIČKIH ŠKOLA POŽEŠKE BISKUPIJE U VIROVITICI

U vašem srcu nalazi se kôd života koji je Bog upisao

Piše i snimio: Ivica Žuljević

U organizaciji Katoličke klasične gimnazije u Virovitici održan je 29. svibnja susret učenika katoličkih škola Požeške biskupije kojem je nazočio i biskup dr. Antun Škvorčević.

Riječ pozdrava uputio je domaćin, ravnatelj Ivica Šoh koji je posebno zahvalio biskupu što redovito i sa zanimanjem prati rad škola dajući im veliku podršku. Požeški klasičari izveli su potom predstavu s temom iz grčke mitologije, a virovitički su se predstavili recitacijama. Valentina Volf izrekla je svoj literarni rad «Izvori mojih nadahnuća» kojim je osvojila prvo mjesto na županijskom natjecanju.

Računajte s Bogom

Biskup je u svom pozdravu mladima istaknuo kako katoličke klasične gimnazije u našoj biskupiji tijekom svojih dviju godina postojanja nisu prepoznatljive po zgradama u kojima djeluju, nego ponajprije po njima i njihovim profesorima. Zapitao se što je to današnja Europa ili Hrvatska i istaknuo da su to ljudi, među kojima su i sadašnji katolički gimnazijalci s onim što nose u sebi kao vrijednosti izgrađene na temelju rimsko-grčke kulture, uzdignute i oplemenjene Isusovim evanđeljem. Kazao je da se raduje što Europa u Hrvatskoj snažno stasa i po cjelovitosti njihove naobrazbe, osobito u osjetljivosti srca za dimenzije našega ljudskog postojanja i vrijednosti upisane u njihovim čežnjama.

Istaknuo je da u katoličkim gimnazijama Požeške biskupije oni ostvaruju propisani školski program, ali da ujedno nastoje sebe promatrati na obzoru na kojemu ih je Bog vidio prije njih samih, želio ih i pozvao u život te da s njime računaju. Pozvao ih je da dok uče školske programe, studiraju i programe srca u koje je Bog upisao svoje kodove života pa da u njima nađu tu duhovnu Europu, kontinent koji ne postoji zemljopisno, nego u njima. Biskup je zahvalio učenicima za izvedeni program u kojem su dali osjetiti da dišu srcem. Zahvalio je ravnateljima katoličkih klasičnih gimnazija za sve što čine. Jednako je tako zahvalio i učiteljima za sve napore u odgoju i obrazovanju mladih, kao i sviračima

koji mladima nastoje pomoći da glazbom izreknu ono što nose u srcu.

Misa, sportska natjecanja, druženje

Nakon programa učenici i profesori okupili su se u župnoj crkvi sv. Roka gdje je biskup Škvorčević u koncelecijaciji s desetak svećenika predvodio euharistijsko slavlje. Gvardijan i župnik fra Robert Perišić, ujedno i vjeroučitelj u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji u Virovitici, nakon mise je protumačio bogatu povijesno-kulturnu vrijednost crkve sv. Roka i samostana. Učenici su potom zajedno s biskupom i drugim svećenicima imali zajednički domjenak u dvorani sv. Franje. Tijekom popodnevog programa održana su sportska natjecanja.

▲ Susretu je nazočio i biskup Škvorčević koji sa zanimanjem prati rad ovih škola.

POŽEŠKI MATURANTI ZAHVALILI BOGU ZA ŠKOLOVANJE

U molitvi pronađite svoj životni put

Maturanti požeških srednjih škola - Gimnazije, Poljoprivredno-prehrambene, Tehničke Obrtničke, Ekonomske i Glazbene škole - 12. svibnja u crkvi sv. Lovre slavili su svetu misu zahvalnicu zajedno sa svojim vjeroučiteljima, profesorima i ravnateljima. Misno slavlje predvodio je vlč. Mario Sanić, predstojnik Katehetskog ureda, uz koncelecijaciju vlč. Marija Rašića i đakona Žarka Turuka. Vlč. Sanić propovijed je započeo riječima uskrsllog Krista - „Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem.“

– Vrijeme u kojemu se maturanti nalaze vrijeme je novog životnog izbora i mogućeg osjećaja nesigurnosti, vrijeme novog životnog razdoblja. K tomu je to vrijeme danas vrijeme globalne recesije te se mladi u takvoj situaciji zaista mogu

osjećati tjeskobno. Uskršli Krist nam poručuje „Mir vama!“. Ove riječi našle su plodno tlo kod blaženog Ivana Merza koji je kroz molitvu i u duhovnoj tišini nastojao osluhnuti Božju volju i prepoznati što Bog od njega očekuje i koji mu je životni put namijenio – istaknuo je vlč. Sanić poručivši maturantima da poput blaženog Merza u molitvi nastoje pronaći svoj životni put i prepoznati što Bog od njih očekuje. To sigurno nije, kazao je, tjeskoba, nego radost, ostvarenje života.

Vrijeme završetka srednjoškolskog obrazovanja vrijeme je kada valja zahvaliti roditeljima i profesorima na svemu onome što su uložili u vas da vas pripreme za život, istaknuo je vlč. Sanić te je na ovoj misi i njima zahvalio i za njih uputio Bogu svoju molitvu i zahvalu. Liturgijsko

pjevanje predvodili su maturanti Glazbene škole pod vodstvom Alena Kopunovića Legetina. (Josip Prološćić)

Snimio: Tihomir Ivčetić

SUSRET BISKUPA I UČENIKA PRVIH RAZREDA KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE U POŽEGI

Daci od biskupa tražili i e-mail adresu

Piše: Ljiljama Marić ■ Snimio: T. Ivčetić

Učenici su biskupu, s kojim su se poslije i fotografirali, postavili brojna pitanja.

Biskup dr. Antun Škvorčević primio je 12. svibnja u dvorani bl. Alojzija Stepinca učenike dvaju prvih razreda Katoličke klasične gimnazije zajedno s ravnateljem vlč. Pavlom Filipovićem. Biskup im je tom prigodom uputio nekoliko prigodnih riječi iskazavši radost što je u Požegi prije dvije godine otvorena Katolička klasična gimnazija.

Cjelovit čovjek

– Klasično je obrazovanje izuzetno vrijedno jer je to humanističko obrazovanje kojem je u središtu cjelovit čovjek. U okviru Katoličke crkve postoji duga tradicija

školstva jer je upravo Crkva bila ta koja je pokrenula školstvo. Najjači razlog zbog kojega je biskupija odlučila osnovati Katoličku klasičnu gimnaziju jeste vi, mladi. Naime, u središnjoj Hrvatskoj, za razliku od drugih dijelova Hrvatske, nije postojala ni jedna klasična katolička gimnazija pa smo odlučili mladima dati mogućnost jednog takvog obrazovanja. Ovdje je bitno spomenuti da uz obrazovanje ide i odgoj, to znači da program kroz svoju široku nabrazbu nudi i jednu vrstu odgoja po kojem ćete vi sutra u našoj domovini moći biti nositelji snažnijih opredjeljenja – poručio je biskup koji je zatim odgovarao na brojne upite klasičara.

Kakvo je Vaše mišljenje o mladima, koji Vam je predmet bio najteži u školi, koliko jezika govorite, imate li e-mail adresu, samo su neka od pitanja upućenih biskupu.

– O mladima imam najbolje mišljenje jer imaju životnu otvorenost, čežnju za smislom, želju za nekim idealima, čega uglavnom nema kod starijih. Zbog toga je mladost dragocjena - odgovorio je biskup.

Najviše voli službu za oltarom

Onima koji su se požalili kako su im pojedini predmeti teški na pitanje koji je nje-

mu bio najteži, biskup je odgovorio da je to bila matematika. Zahvaljujući dobrim kolegama, uvijek je uspio imati prolaznu ocjenu, ali je zato bio izvrstan u jezicima. Pored hrvatskog zna ih još šest. Osim latinskog i grčkog govori talijanski, njemački, engleski i francuski.

– Dok sam bio na doktorskim studijima u Rimu, preko ljeta smo imali mogućnost mijenjati svećenike u Njemačkoj dok su na godišnjem odmoru. Tako sam naučio njemački, a novcem koji sam zaradio platio sam si put u Englesku kako bih naučio njihov jezik - rekao je biskup poručivši mladima da je danas vrlo važno znati govoriti strane jezike. Biskupu se može pisati i na e-mail adresu koja glasi biskupski-ordinarijat@po.t-com.hr.

Što biskup najviše voli raditi te koja je zadaća biskupije, bilo je jedno od pitanja. Biskup je otkrio kako mu je najdraža služba za oltarom, odnosno služenje misnog slavlja. – Na upravnoj razini kroz urede biskupije godišnje prođe 2300 predmeta koje treba obraditi te još oko 1200 kroz biskupov ured, znači blizu 4000 ukupno. Tu je zatim i pastoralna razina, odnosno naš rad, primjerice, s mladima, bolesnima, obiteljima itd. - objasnio je biskup.

MISA ZAHVALNICA ZA KRAJ ŠKOLSKE GODINE

Mladi, ne bojte se kušnji i poteškoća

U crkvi sv. Lovre požeški biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji sa svećenicima i đakonima predvodio je 3. lipnja misu zahvalnicu za kraj školske godine na kojoj su se okupili požeški srednjoškolci sa svojim nastavnicima i ravnateljima. Među njima su bili i učenici Katoličke klasične gimnazije.

Snimio: T. Ivčetić

– Želimo na kraju školske godine reći Bogu hvala za ono što je njegov dar, ali i zahvaliti onima koji su svojom ljudskom suradnjom učinili da škola bude mjesto rasta ne samo u znanju nego u cjelokupnom vašem razvoju. Želimo Bogu povjeriti ne samo ono što je bilo uspješno nego i ono što je bilo teško jer se s Bogom lakše nose i neuspjesi - kazao je biskup u uvodnom dijelu slavlja.

U prigodnoj propovijedi napomenuo je kako u školi učimo mnoge zakonitosti, ali da bi bilo najteže kada ne bismo razumjeli zakonitost našeg postojanja. Najvažnija i najpresudnija zakonitost našeg ljudskog postojanja jest ljubav, a ljubavi nema bez spremnosti da podnesemo žrtvu i umremo nekim svojim slabostima.

– I ova školska godina tražila je od vas puno žrtve i umiranja. Tko je htio lagodno proživjeti godinu, ostao je na površini i sad se muči s lošim ocjenama, a tko je shvatio zakonitost života, taj zna da tek

žrtvom ostvaruješ svoj život - objasnio je biskup.

Dodao je kako se na život može gledati ljudskim, bezbožnim, ali i Božjim očima te da tek takvim pogledom na život ne gledamo sitno i malo, nego ispravno.

Jeste li vi srednjoškolci, zapitao je biskup, kadri pročišćavati svoj pogled na život te zajedno s Isusom Kristom upirati oči u svoja mladenačka bića i pokušavati razumjeti svoje želje i htijenja. – Života nema bez kušnji i poteškoća. Ne bojte ih se jer vi u njima provjeravate tko ste. Isto je tako silno važno u svom životu njegovati odnos vjernosti prema Bogu i čovjeku. Ne vjerujte prorocima laganog i lagodnog života jer će vas to učiniti razvodnjenima - poručio je biskup pozivajući srednjoškolce da se svrstaju na onu stranu života kojom se sigurno i čvrsto korača, doduše s poteškoćama i kušnjama, ali kojom se stiže do punine života. (Lj. M.)

SUSRET POVJERENIKA ZA PASTORAL I KOORDINATORA CARITASOVIH VOLONTERA

Biskupijski fond za najpotrebitije

Piše: Ivica Žuljević

Susret voditelja povjerenstava za pastoral Požeške biskupije, svećenika koji su u dekanatima zaduženi za koordinaciju rada Caritasovih volontera te predsjednika Odbora za Svećeničku godinu održan je 2. lipnja u Biskupskom domu u Požegi.

U svom uvodu biskup dr. Antun Škvorčević podsjetio je kako je na nedavnoj sjednici Prezbiterskog vijeća istaknuta potreba za još snažnijim povezivanjem Caritasovih volontera u svim župama biskupije s ciljem da se zajednički učini što je moguće više za osobe najtežeg socijalnog stanja u našim župama, a to su prvenstveno stariji i nemoćni ljudi, napušteni i oni s malim ili gotovo nikakvim novčanim primanjima. Biskup je podsjetio da će se formirati biskupijski fond iz kojeg će se u suradnji sa župama pomoći najpotrebitijima. Pozvao je prisutne svećenike da - dok recesija i gospodarsko stanje nemilosrdno guše pojedine siromašne ljude - odgovore boljom koordinacijom u župama te međusobnom povezanošću i potporom organiziraju pružanje pomoći najpotrebitijima.

Svećenicima, predstavnicima dekanata biskupije zaduženima za koordinaciju rada Caritasovih volontera u župama, uručen je provizorni popis župa u kojima djeluju volonteri sa zadaćom da ga provjere i upotpune te ga dostave Biskupskom ordinarijatu. U dogovoru sa župnicima svoga dekanata i u suradnji s volonterima koordinatori će utvrditi stanje najsiromašnijih u župama s namjerom da im se u okviru mogućnosti zajedničkim nastojanjem redovito pomaže. Koordinatori su zaduženi organizirati za volontere redovite mjesečne duhovne susrete na razini dekanata i promicati konkretne karitativne akcije. Na kraju susreta biskup je zahvalio prisutnima za sve dobro koje čine te ih je potaknuo da njeguju osjetljivost prema socijalno ugroženim ljudima te i na taj način budu prepoznatljivi u svom svećeničkom identitetu.

Uključimo se u akciju »Žetva«

Ove godine Caritas Požeške biskupije organizira akciju Žetva kojom se želi pomoći potrebitima na području biskupije. U suradnji sa župnim Caritasima organizirat će se prikupljanje pšenice po selima, ali i prehrambenih namirnica u gradskim sredinama. Akcijom Žetva svjedočimo svoju zahvalnost Bogu za primljena dobra, prepoznajući njegovo lice u potrebitima.

Svakodnevno smo svjedoci teške gospodarske i socijalne situacije u kojoj poziv na kršćansku djelotvornu ljubav - Caritas - dobiva posebno značenje u životu svakog kršćanina. Pomoći čovjeku u potrebi istinsko je svjedočanstvo ljubavi i ne mjeri se količinom pomoći u kilogramima i metrima, nego veličinom srca i osjetljivosti. U vrijeme žetve kada sakupljamo plodove zemlje i ljudskih ruku, pozvani smo u zahvalnosti Bogu sjetiti se siromašnih, onih kojima je potrebno osnovno - kruh.

U ime potrebitih s područja biskupije želimo zahvaliti svima koji su se velikodušno proteklih godina odazivali ovoj akciji i ujedno pozvati sve koji su u mogućnosti da se odazovu pozivu na djelotvornu kršćansku ljubav. (S. Paveljak)

Misionarka s. Dorotea predstavila rad sestara u Beninu Pomozimo školovanje siromašne djece

Dorotea Dundjer, redovnica Družbe Marijinih sestra koja je već 21 godinu misionarka u afričkoj državi Benin, 31. svibnja u župi sv. Petra i Pavla u Kaptolu predstavila je svoj rad, kao i rad svojih sestara u jednoj od najsiromašnijih zemalja svijeta.

- Na početku moga rada u selu gdje smo bile stacionirane, kao i u obližnjim naseljima koje smo obilazili, bio je mali broj vjernika. Većina stanovnika tradicionalnog je poganskog vjerovanja. Kada su vidjeli što i kako radimo, znali su reći da smo mi bijele žene malo čudne jer smo ostavile udoban život kako bismo se došle mučiti s njima i živjeti kao oni u neimaštini. Prilično brzo počeo je rasti broj katekumena zahvaljujući našem radu s bolesnicima i siromašnima. To je bilo svjedočanstvo da postoji jedan Bog kojemu je stalo do čovjeka i kojemu su se oni sve više

počeli približavati - kazala je s. Dorotea.

Rijetka su djeca koja idu u školu, posebno ženska koja se obično do petnaeste godine udaju. Naime, mnoga mjesta nemaju školu, a tamo gdje je ima, mogu je pohađati samo oni koji imaju novca. Školovanje jednog djeteta tijekom jedne školske godine stoji od 100 do 200 eura. Misionarke nastoje pronaći što više 'kumova' koji bi se obvezali školovati jedno ili više djece jer je pored siromaštva neznanje najveći problem te zemlje. Za sada se brinu o devetero djece koja su ostala bez roditelja, a pomažu u školovanju još dvanaest djevojčica. (H. T.)

Kolačima pomogli kupnju pločica

Žene iz sela Bjeliševca i Tominovca koja pripadaju župi Rođenja Blažene Djevice Marije u Kutjevu, u nedjelju, 14. lipnja organizirale su u sklopu župnog Caritasa humanitarnu akciju *Kap dobrote*. Ispekile su 70 kilograma kolača koje su prodavale nakon nedjeljnih misa. Prikupljenim novcem pomoći će se kupnja keramičkih pločica za kuhinju obitelji Ocvirek iz Venja. (M. A.)

Dvanaesteročlana obitelj Mitra i Vinke Jaković iz slatinske župe bl. Ivana Merza svjedoči živu vjeru u Boga

Kroz život ih nosi vjera, molitva i Crkva

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimio: T. Ivčetić

Bez Boga smo slabi, ništavni. Kad nam je teško, treba ga moliti, kad nam je lijepo, zahvaljivati mu.

Bog treba uvijek biti prisutan u našem životu.

Udvanaesteročlanoj obitelji Jaković iz Slatine osjeća se sklad, zajedništvo i živa vjera u Boga. Toplo su nas primili u svoj dom, mir je bio trajno prisutan u njihovim riječima, radost na licima.

Supružnici Vinka i Mitar prije trideset godina osnovali su obitelj. Otada do danas rodilo im se desetero djece i dvoje unučadi. Najstarijem Pavlu dvadeset i sedam je godina, oženjen je i ima dvoje djece. Sa suprugom Manuelom i dvojicom sinčića živi u roditeljskom domu. Božidaru je dvadeset i pet godina, apsolvant je Fakulteta za turistički menadžment u Opatiji. Dvije godine mlađa Bogumila na posljednjoj je godini studija teologije u Zagrebu, a dvadesetjednogodišnja Ivana krenula je bratovim stopama - studira menadžment u Opatiji. Mariji je dvadeset godina, završila je srednju medicinsku školu, trenutno živi i stažira u Zagrebu. Veronika i Ivan su gimnazijalci, a Josip, Tomislav i Danijel učenici osnovne škole. Svi su odličaši, a neki postižu i zavidne sportske rezultate.

Velika obitelj je velika radost

– Nismo planirali brojnu obitelj. Djeca su došla kao plod ljubavi i Božjeg blagoslova. Bog nam je ponudio tu ljubav, koje smo se nekada i bojali, ali prihvatili smo je i Bogu hvala na tom daru. Bogu smo zahvalni i za djecu i za sve što nam svakodnevno daje u životu, počevši od njihova zdravlja, poslušnosti, njihovih školskih rezultata, sportskih uspjeha, upornosti - kazao je Mitar. Supruga Vinka dodaje kako je velika obitelj velika radost, osobito kada je zdrava i uspješna.

– Kad vidim da su oni zdravi i sretni, ja sam još sretnija. Zaboravim na sve poteškoće - ističe Vinka. Kroz život ih, tvrdi

Vinka, nosi vjera, molitva, Crkva i Neokatekumenski put. Naime, obitelj je u Neokatekumenskom putu, zajednici koja se dvaput tjedno okuplja na čitanje Biblije, razmatranje i katehezu pri župi sv. Josipa u Slatini što, tvrde ukućani, dodatno učvršćuje njihovu vjeru i obiteljsko zajedništvo. S radošću spominju svoja dva župnika mons. Vladimira Škrinjarića, koji vodi zajednicu, i vlč. Ivicu Razumovića, župnika župe bl. Ivana Merza kojoj pripadaju. Roditelji su zahvalni Bogu što su i njihova djeca aktivni članovi župe i zajednice. Pomažu pri čišćenju crkve, četvorica najmlađih ministriraju, a djevojke, kada su vikendom kod kuće, čitaju na svetoj misi. Na svetu misu odlaze svake nedjelje, a, kada im to obveze dopuštaju, i radnim danom. U obitelji se redovito zajedno moli.

Bog djeluje preko ljudi

– Korijen obiteljske molitve seže u moje djetinjstvo. Svake večeri redovito molimo, i tu crpimo snagu i energiju. Bez Boga smo slabi, ništavni. Kad nam je teško, treba ga moliti, kad nam je lijepo, zahvaljivati mu. Bog treba uvijek biti prisutan u našem životu. Ponekad ćemo ga susresti u teškoćama, pod teretom križa. Ako se križ prihvaća, i patnja osmisli, puno je lakše ići kroz život. Ako naša djeca ostanu na Božjem putu, svrha mogega života je ispunjena. Mi smo učili od svojih roditelja, a potom

smo i svojoj djeci svojim životom pokazali put. U crkvu ih nismo slali, nego vodili - svjedoči Mitar.

I Vinka i Mitar potječu iz brojnih obitelji. Upoznali su se i vjenčali na Kosovu, župa Letnica. Ondje im se rodilo troje djece. Potom su preselili u Smederevo, gdje su živjeli do 1995. godine.

– Prije 14 godina došli smo s osmero djece ovamo, u kraj u kojemu nikoga nismo poznavali. Ljudi su isprva bili sumnjičavi, prilazili su nam s oprezom. Početak je bio težak, ali Bog djeluje i preko ljudi. Čovjek je nekad produžena Božja ruka, stoga smo zahvalni dobrim ljudima koji su nam na bilo koji način pomogli tijekom proteklih godina - kazao je Mitar, inače djelatnik drvne industrije Gaj, koja je u stečaju. Vinka je kućanica. Ljeti, kad završi škola, i ostali, osobito stariji, rade kako bi pomogli roditeljima. Zahvaljujući izvrsnim rezultatima u školi i športu, djeca dobivaju stipendije - Ivana je stipendistica Ministarstva znanosti obrazovanja i športa, Bogumila dobiva stipendiju Grada, a Veronika je, zahvaljujući iznimnim atletskim uspjesima, stipendistica Zaklade Adris. Uz brojne talente koji su im darovani, Jakovići posjeduju i iznimnu skromnost. Nitko od njih ne želi govoriti o svojim uspjesima, radije ističu trud i zalaganje svoje braće i sestara.

Državna atletska prvakinja

Osamnaestogodišnja Veronika nije samo odlična učenica slatinske gimnazije nego je i najbrža atletičarka države u svom uzrastu. To je potvrdila u travnju na Državnom prvenstvu u krosu na zagrebačkom Bunde ku te mjesec dana kasnije na Državnom prvenstvu školskih sportskih društava na kojima je zakoračila na najviše postolje. O zbirci od gotovo pedeset medalja i nekoliko pehara skromna Veronika nije htjela govoriti. Sestra Ivana otkrila je da Veronika uz učenje i svakodnevno trčanje u trajanju od sat i pol, stigne pomoći mami oko kućanskih poslova, mlađoj braći oko zadaće, a rado pripazi i na male nečake. Sestrinim je stopama krenuo jedanaestogodišnji Tomislav, učenik 5. razreda koji je na Bunde ku osvojio 4. mjesto.

Stjepan i Mandica Žuti othranili sedmero djece bez stalnih prihoda

Učim djecu da žive zajedno s Bogom

Piše: Vesna Milković ■ Snimio: D. Mirković

Iza Stjepana i Mandice Žuti iz Požeške Koprivnice gotovo je 40 godina zajedničkog života koji im nije bio nimalo lak. Proveli su ga u trošnoj kućici Mandičine obitelji, bez stalnog zaposlenja i izvora prihoda skrbeći za čak sedmero djece. Dvije najstarije kćeri Mirjana i Katarina udane su u Staro Petrovo Selo i Veliku Goricu, a sin Josip živi u Vinkovcima. S roditeljima su još 28-godišnja Marina, 18-godišnji Antun, 17-godišnja Snježana i 12-godišnja Božica. Svi imaju poteškoće u razvoju, išli su u posebne škole i nitko ne radi. Pomognu mi jedino malo oko kuće. Marina je upravo u vrtu, a Antun je uredio zemlju u dvorištu za sadnju cvijeća - rekla je Mandica.

Kuća obitelji Žuti malena je i stara. Dvije sobice, mali dnevni boravak i kuhinja, ostava i kupaonica vape za temeljitim uređenjem, a kuću bi trebalo i ožbukati. No, od 2000 kuna pomoći Centra za socijalnu skrb i dječjeg doplatka od 1300 kuna to je nemoguće.

Prozori bez stakala

– U kuhinji imam štednjak koji sam dobila na poklon za udaju, star je 39 godina i toliko se iz njega dimi da su zidovi skoro potpuno crni. Sram me je kad netko dođe, pozvati ga u kuću. Zavjese se ne isplati stavljati na prozore jer pocrne za nekoliko dana. Kad bih imala novca da kupim vapna i boje da obojim zidove, ovo malo sirotinje bolje bi izgledalo, ali nemam ga. Na mnogim prozorima nemamo stakla i trebalo bi ga postaviti. Kroz najlon puše i zimi je kuću teško zagrijati – požalila se Mandica. – Trebala bi nam vreća novca za sve to - kazao je Stjepan i nemoćno odmahnuo rukom. Mandica kaže kako im povremeno pomognu kumovi koji žive u Švicarskoj pa su im tako oni i uredili kupaonicu. No, ističe, ne može se od njih ne-

prestano tražiti pomoć. Dio povrća obitelj Žuti uzgaja u vlastitom vrtu uz kuću, a povremeno im nešto hrane pošalje i pleternički župnik preč. Antun Čorković.

– Kupujem uglavnom na veresiju pa vraćam kad dobijem novac iz Centra za socijalnu skrb, ali svejedno, kako god se pokušavali snaći, nekad dođe vrijeme da nemamo što jesti - dodala je Mandica.

Molitva za zdravlje i mir

Iako joj nikada nije bilo lako, Mandica svoju životnu priču prepričava uz smijeh. Održava je, kaže, vjera u Boga kojemu se uvijek moli. A da je vjera ono s čim živi, pokazuju i mnogobrojne slike svetica obješene oko ulaznih vrata. Pokloni su to dobrih prijatelja. – Malo toga imamo pa uvijek molim Boga da nam da zdravlje, mir, hrane i koješta drugo. Evo, neki dan sam ga molila da ne bude leda. Naišao crni oblak, a ja se uplašila što ćemo jesti ako nam led uništi vrt. I, hvala mu, sve je dobro prošlo, samo s kišom - ispričala je Mandica. U crkvu, dodala je, ide kad stigne. U njihovom selu sveta misa služi

se samo na svetkovinu Svih Svetih, u susjednom Polju na Sv. Anu, a u Sulkovcima na Sv. tri kralja. Te su kapelice blizu pa tamo može otići pješice.

– Ako bih htjela svake nedjelje ići u crkvu, morala bih do Pleternice, a to je daleko. Novca za vlak nemam često i onda kažem Bogu: Oprosti mi, doći ću u crkvu kad budem imala novca. Sram me ići na misu, a ni lemožinu ne mogu dati. Ako idem s djecom u Požegu, onda odem tamo u crkvu. Mislim, svejedno je gdje ću se moliti, Bog je svagdje isti – dodala je Mandica.

Posjećuju ih mladi iz župe

O tome što budućnost nosi njezinoj obitelji, Mandica se ne usudi previše razmišljati. Voljela bi kad bi do zime mogla obojiti zidove i staviti stakla na prozore. Nada se i da će djeci biti dobro. Ona će ih, istaknula je, učiti onomu čemu je nju učila njezina majka: kakav god život bio, treba ga živjeti zajedno s Bogom. Obitelj Žuti povremeno posjećuje skupina mladih iz pleterničke župe pa su ovaj put s nama u Koprivnicu pošli Antonija Šubara, Dajana Malenica i Josip Mijatović.

– Ima nas tridesetak mladića i djevojaka koje okuplja vlč. Mario Rašić. Podijeljeni u skupine obilazimo ljude koji teško žive i za Božić i Uskrs im odnesemo nešto hrane. Svima bude drago kad dođemo, a osobito onima koji žive sami.

Razgovarajući s ljudima koje posjećujemo, naslućujemo se raznih tužnih priča koje su za nas zapravo poučne jer iz njih i mi možemo nešto naučiti. Steknemo među njima i nove prijatelje, a najbolje je to što zahvaljujući takvim posjetima osjećamo da smo korisni i da smo bliže Bogu - rekao je Josip Mijatović koji se upravo priprema za studij teologije.

Skupina mladih u pleterničkoj župi organizirano djeluje tri godine. – Obilazak i skrb za siromašne obitelji samo su dio naših aktivnosti čime dokazujemo kako mladi danas nisu loši, treba im samo dati priliku – istaknuo je Josip Mijatović.

BLAGOSLOVLJEN I POLOŽEN KAMEN TEMELJAC ZA ŽUPNU CRKVU U DARUVARU

Najvažnija je izgradnja čovjeka po uzoru na Krista

Piše: Vesna Milković i Ivica Žuljević ■ Snimio: I. Žuljević

Na blagdan sv. Antuna Padovanskog, 13. lipnja, požeški biskup Antun Škvorčević blagoslovio je gradilište i položio kamen temeljac za novu župnu crkvu sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru. Tako župa sv. Antuna osnovana 2003. godine konačno počinje dobivati potreban prostor za redovito pastoralno djelovanje. Unutar zidina započete crkve oko provizornog oltara i lika sv. Antuna okupili su se brojni daruvarski vjernici i uzvanici, među kojima i arhitekt Josip Antolić iz Zagreba, po čijem se projektu gradi crkva, gradonačelnik grada Daruvara Dalibor Rohlik, prijašnji gradonačelnik Zvonko Cegledi i članovi Odbora za gradnju. Uz biskupa bili su ondje i svećenici Pakračkog dekanata na čelu s arhiđakonom i pakračkim župnikom Matijom Jurakovićem, kancelar Ivica Žuljević, svećenici podrijetlom iz Daruvara Mario Sanić i Ivan Vrbicky te đakoni Požeške biskupije. Sve ih je pozdravio domaći župnik Branko Gelemanović.

Brojni vjernici okupili su se na blagoslovu kamena temeljca za župnu crkvu sv. Antuna Padovanskog.

Povijesni događaj

Biskup Škvorčević u uvodu je istaknuo kako je postavljanje kamena temeljca i izgradnja nove župne crkve u Daruvaru povijesni događaj koji uz toliko potreban novi prikladan prostor za okupljanje katoličkih vjernika obogaćuje grad zdanjem širokog kulturološkog značenja. Izrazio je radost što prvi put može predvoditi slavlje svete mise na temeljima crkve koja će biti mjesto dubokog ostvarivanja zajedništva mlade župe pod moćnom zaštitom sv. Antuna. Zazvao je potom Božji blagoslov na gradilište. Đakon Dragan Hrgić pročitao je povelju koja se polaže u temelje crkve. Biskup je blagoslovio kamen temeljac te je on zajedno s poveljom u povorci prenesen na ulaz nove crkve i ugrađen u temeljni zid na pripremljenom mjestu.

U homiliji biskup je predstavio sv. Antuna kao mudra, Božjeg čovjeka, koji se opredijelio za ostvarivanje čovjeka po Isusovu modelu u čijem je središtu ljubav koja je za nas išla na križ i u naš prolazni, smrtni svijet, razdiran sebičnošću i zloćom, unijela Božju slobodu i pobjedu nad smrću. Biskup je još spomenuo kako materijalna gradnja nove crkve u Daruvaru podsjeća na čovjeka kao biće izgradnje i rasta te je podsjetio na riječi sv. Pavla da se po Kristu, ugrađen u Crkvu, može izrasti do najvišeg duhovnog uzrasta. Zamolio je sv. Antuna da vjernicima svoje nove župe u Daruvaru izmoli mudrost te i oni u Isusu Kristu pronađu puninu smisla svoga postojanja.

Zašto župi ime sv. Antuna

Župa Presvetog Trojstva u Daruvaru osnovana je 1821. godine odvajanjem od Pakraca i Badljevine, a u gradu do sada nije bila izgrađena crkva već se u tu svrhu koristio mauzolej grofa Jankovića. U Daruvaru i okolnim naseljima žive ljudi različitih vjeroispovijesti, ali najviše je katolika, oko osam tisuća, što je i bio glavni razlog da se župa podijeli na dvije manje. Uz dio grada novoj župi 2003. godine pripala su i naselja Vrbovac, Markovac, Kip, Golubinjak, Šibovac, Doljani i Kraljevac.

– Da nova župa, odnosno crkva, ponesu ime sv. Antuna Padovanskog odlučili smo iz dva razloga. Kao prvo, u bližoj okolici nijedna crkva ne nosi to ime, a kao drugo, nakon rata na ovo je područje doselilo mnogo Hrvata iz Bosne, posebno iz Dobretića, gdje se osobito slavi taj svetac pa je to bila njihova želja. Inače,

treba kazati kako je upravo dolazak vjernika iz Bosne u mnogome promijenio život u bivšoj daruvarskoj župi koja je bila tradicionalna s malim brojem praktičnih vjernika. Doseljenici iz Bosne uglavnom su mlađe obitelji s velikim brojem djece, koje žele pokazati svoju vjeru i sudjelovati u životu župe. Sve to daje velike mogućnosti za pastoralni rad – istaknuo je župnik Gelemanović koji za sada upravlja objema župama uz pomoć kapelana Patrika Alatića te dvije od tri časne sestre iz samostana sestara milosrdnica. U bivšoj jedinstvenoj daruvarskoj župi tri je godine djelovala biblijska grupa od koje je sada ostala jedna molitvena skupina. Župa ima i aktivan Caritas, potom mješoviti zbor, zbor mladih i pučki zbor. – Želja mi je da se vjernici još više uključe u rad župe i da nova crkva jednom postane svetište, mjesto okupljanja hodočasnika iz raznih krajeva. Isto tako, možda bi se s vremenom trebalo razmišljati i o osnivanju katoličke škole u gradu kako bi se tako odgajali budući suradnici crkve – istaknuo je župnik Gelemanović.

Crkva sv. Antuna gradi se na brijegu i imat će površinu 500 četvornih metara. U nju će moći stati između 1500 i 2000 vjernika. Novac za gradnju osigurat će se putem kredita, donacija te uz pomoć Biskupije. Do kraja godine objekt će se staviti pod krov, a potom će se unutrašnjost uređivati u skladu sa sredstvima koja budu prikupljena.

U POŽEŠKOJ KATEDRALI ODRŽAN ANTUNOVSKI KONCERT

Svečanost barokne glazbe u posvetu velikome Händelu

Piše: Sanja Najvirt ■ Snimio: D. Mirković

Kraljevska ljepota baroka ogrnuta sjajem i svečanošću glazbenoga izričaja koja Georga Friedricha Händela, velikana toga bogatog glazbenog razdoblja, izdvaja od plejade baroknih majstora zajednički je nazivnik pod koji se može podvući jedinstvenost doživljaja požeške koncertne posvete tomu skladatelju i njegovu golemom umjetničkom opusu. Za svoj jubilarni, deseti zaredom godišnji koncert zbor crkve sv. Lovre pod ravnanjem maestra Alena Kopunovića Legetina predstavio se izborom iz široka raspona Händelovih skladateljskih interesa koje je u neprocjenjivu glazbenu baštinu ostavio svjetskoj kulturi.

- Koncertom u predvečerje blagdana sv. Antuna Padovanskog željeli smo se pridružiti proslavi 250. obljetnice smrti toga velikog baroknog majstora koju obilježava cijeli glazbeni svijet. To je ujedno i prigodna glazbena čestitka biskupu mons. dr. Antunu Škvorčeviću u povodu njegova imendana.

Uz grandiozan oratorij „Mesija“ tu su i dueti i arije iz „Jude Makabejca“ te kruna koncerta - glazba za „Kraljevski

vatromet“ i nezaobilazna Händelova „Aleluja“ - istaknuo je maestro Legetin, dodajući kako su se u zvukovnu raskoš Eisenbarthovih katedralnih orgulja te solističke dionice sjajno uklopili trubljači i timpanisti. Glazbeno iznenađenje sjajne koncertne večeri svakako je široj publici manje poznat oratorij „Athalia“ sa snažnim i dojmljivim zborom 'djevice' s početka oratorija koji u zbornom koncertnom repertoaru nije često izvođen. Izdvojiti treba i dvije krunidbene himne koje svečanošću doživljaja sugeriraju ugođaj krunidbe kraljeva, suvremenika velikoga skladatelja. Izvedene su i njegove kantate te sonate za blokflautu kao svojevrsan presjek njegova opsežnog komornog stvaralaštva.

Podsjećajući na neponovljivu čudesnost glazbenog doživljaja i ljepote kojom glazba oplemenjuje ljudsko postojanje, biskup Škvorčević zahvalio je zboru crkve sv. Lovre, njegovim solistima te gostima za sjajne interpretatorske i umjetničke dosege te puninu duhovnog doživljaja kojom su obogatili požešku publiku. Posebnu je zahvalnost izrazio mo-

Vladimiru Kranjčeviću i Nevenu Valentu koji su zajedno s Krešimirom Dolenčičem i drugim uglednim umjetnicima prije točno desetljeće i pol u prigodi prvog pastoralnog posjeta pape Ivana Pavla II. o 900. obljetnici utemeljenja Zagrebačke biskupije priredili i izveli u Zagrebu djelo Božidara Šole „Majka Božja Kamenitih vrata“. Imendansku je čestitku požeškom biskupu u ime nazočnih nakon svršetka koncertne večeri uputio prepošt Stolnog kaptola mons. Josip Devčić.

U požeškoj katedrali brojna publika uživala je u koncertu zbora crkve sv. Lovre.

SJEDNICA POVJERNSTVA ZA SAKRALNU BAŠTINU POŽEŠKE BISKUPIJE

Biskupija će imati dijecezanski muzej

Piše: Ivica Žuljević ■ Snimio: T. Ivčetić

Pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića u Požegi je 4. lipnja održana sjednica Povjerenstva za sakralnu baštinu Požeške biskupije kojoj su nazočili ravnatelj Hrvatskog restauratorskog zavoda u Zagrebu Ferdinand Meder, predsjednica Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske dr. Ivanka Reberski, dr. Željka Čorak, dr. Mirjana Repanić-Braun, dr. Vlasta Zajec s Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu, profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu i akademski slikar Zlatko Kauzlarić Atač, arhitekt iz Bruxellesa Ivan Prtenjak, arhitekt iz Zagreba Boris Vučić Šneperger, Mario Braun iz Restauratorskog zavoda u Zagrebu te mons. Josip Devčić, predsjednik Povjerenstva.

U pozdravnoj je riječi biskup Škvorčević istaknuo kako se na ovoj sjednici želi posebno spomenuti nedavne smrti ugledne članice Povjerenstva dr. Đurđice Cvitanović. Podsjetio je na njezine velike zasluge u suradnji Crkve s povjesničarima

umjetnosti i konzervatorima u komunističko vrijeme, kao i na njezino sudjelovanje u brojnim crkvenim nastojanjima oko spašavanja i očuvanja sakralne baštine.

Mons. Devčić dao je kratak prikaz onoga što je ostvareno u obnovi požeške katedrale, o glavnom oltaru čiji su dijelovi na restauraciji i ne zna se kada će biti dovršeni jer Ministarstvo kulture za njih ove godine nije odobrilo nikakva sredstva. Govorio je i o problemu uređenja euharistijske kapele i kapele Gospe Lurdske u katedrali. Arhitekt Vučić predstavio je svoj prijedlog uređenja tih dviju kapela te potaknuo vrlo živu raspravu o različitim razinama koje treba imati u vidu pri oblikovanju spomenutih sadržaja. Zaključeno je da valja za uređenje navedenih prostora napraviti temeljit razgovor s određenim brojem stručnjaka te u dogovoru s konzervatorskim službama doći do prihvatljivog rješenja.

Biskup je izvijestio sudionike sjednice o potrebi izložbenog prostora za dijecezan-

ski muzej biskupije i smještaj galerije suvremenih umjetnika. Arhitekt Prtenjak predstavio je svoje idejno rješenje za obnovu barokne zgrade pokraj crkve sv. Lovre i dogradnju modernog zdanja za spomenute potrebe. Utvrđeni su koraci koje valja poduzeti u rješavanju toga pitanja. Sudionici sjednice razgovarali su i o daljnjem radu na tiskanju kulturne topografije Požeške biskupije, koje je započeo Institut za povijest umjetnosti iz Zagreba.

Završena ovosezonska Katolička malonogometna liga Požeške biskupije

Najbolja ekipa novogradiške župe Kraljice sv. Krunice

Piše i snimio: Stjepan Škvorc

Na nacionalno prvenstvo Katoličke malonogometne lige početkom lipnja u Zadru plasirale su se dvije ekipe s prostora Požeške biskupije - novogradiška ekipa Kraljice sv. Krunice i ekipa Đulovca. Iako je ekipa župe

Kraljice sv. Krunice izborila četvrtfinale, u njemu je izgubila od kasnijeg pobjednika prvenstva, ekipe župe Srca Isusova iz Zadra. Pravo sudjelovanja dviju ekipa na nacionalnom prvenstvu naša je biskupija ostvarila prošle godine kada je osvojila nagradu za *fair play*.

Zahvaljujući novom sustavu natjecanja, ove je sezone sudjelovanje u KMNL-u Požeške biskupije bilo omogućeno većem broju ekipa. U skupini sjever natjecale su se župe: Virovitica – Bl. Alojzije Stepinac, Suhopolje, Nova Bukovica, Crnac, Velika I i Kaptol II; u skupini centar: Velika II (Trenkovo), Skenderovci, Požega – Sv. Terezija Avilska, Pleternica, Kuzmica, Kaptol I, Vidovci i Kolegij; u skupini jug: Nova Gradiška – Kraljica sv. Kru-

nice, Lipovljani, Đulovac, Novska – Sv. Luka i Novska – Bl. Alojzije Stepinac. U biskupijsku završnicu, koja se održala 30. svibnja u Požegi, ušle su ekipe Bl. Alojzije Stepinac iz Virovitice, Nova Bukovica, Velika II (Trenkovo), Požega – Sv. Terezija Avilska, Nova Gradiška – Kraljica svete Krunice i Đulovac.

Uvođenjem novog sustava natjecanja smanjeni su troškovi održavanja lige, koja uz kotizacije ekipa ovisi o dobrim ljudima koji je podržavaju donacijama i pomažu u organizaciji. Nadamo se da ćemo sljedeće pastoralne godine postići još bolje rezultate i privući još više mladića koji uz igranje nogometa u KMNL-u Požeške biskupije mogu upoznati Krista i još mu se više približiti.

KREŠO POLETI, TRENER I IGRAČ NOGOMETNOG KLUBA LIPIK IZ LIPIKA

Mladi, idite u crkvu i vjerujte u Boga!

Piše i snimio: Slaven Paponja

Supruga i ja odgajani smo u kršćanskom duhu pa i mi danas isto činimo s našim sinčićem.

Nogomet je u Lipiku postao pravi hit. Klub iz ratom nastradalog područja proživljava svoje najveće trenutke. Naime, nogometaši Lipika osvojili su ove sezone prvo mjesto u 4. HNL istok u konkurenciji MV Croatije iz Slavenskog Broda, Dilja iz Vinkovaca, Slavonije iz Požege i drugih, no osvojili su i Županijski kup svladavši u finalu pleterničkog trećeligaša Slaviju.

Jedan od najzaslužnijih za taj uspjeh lipičkog nogometa jest Krešo Poleti, trener i igrač novog hrvatskog trećeligaša.

Skromnost kao vrlina

No, mladić je to koji će i danas, u 31. godini života, kao što je to činio i na početku karijere u požeškoj Slavoniji te poslije kroz Hrvatski dragovoljac, Čakovec i Kamen Ingrad, ponuditi skromnost.

– Samo sam jedan od jednakih. Čestitam svim svojim igračima, upravi i navijačima koji su nas pratili i, svaki na svom polju, pomogli u tom velikom uspjehu – kazat će Poleti.

Nogometaši Lipika, otkriva njihov trener i suigrač, ubrajaju se u privrženiye vjernike među sportašima. – Primjećujem to na treninzima, posebno uoči utakmice i drago mi je zbog toga. Mislim da nam vjera svima može samo pomoći, bilo u životu ili u sportu – dodaje Poleti. On sam za sebe kaže da je vjernik. U kršćanskom je duhu

odgojen i u kršćanskom duhu nastoji živjeti. – Da, i supruga i ja tako smo odgojeni. Naši su roditelji u tomu imali presudnu ulogu. Danas kada smo i nas dvoje roditelji, u istom kršćanskom duhu nastojimo odgajati našeg sinčića. Često smo svi troje zajedno na misi, što me posebno veseli – s ponosom ističe mladi otac Poleti.

Zbog brojnih obveza, odnosno utakmica vikendom, ne stigne svake nedjelje na misu, no nadoknadi to preko tjedna. Ako se slučajno dogodi da zaboravi, supruga je tu da ga redovito podsjeti.

– Supruga u vrtiću sv. Leopolda Mandića predaje vjeronauk. Obitelj smo koja doista nastoji živjeti poštujući tradiciju i kršćanske vrijednosti.

Mladi, molite se

Krešo od svetaca posebno štuje sv. Antuna. To ne krije ni u jednom trenutku.

– Praktički otkad znam za sebe uza me je privjesak sv. Ante. Nosim ga uz ključeve i stalno me prati kamo god išao.

Na kraju, kao trener koji je na najbolji mogući način započeo trenersku karijeru te kao igrač koji još nije rekao zbogom igranju nogometa, mladim nogometašima, ali i svim drugim mladim ljudima, Krešo Poleti poručuje:

– Molite se, idite u crkvu i vjerujte u Boga, jer će vam to pomoći da budete bolji ljudi i da se lakše i uspješnije probijate kroz život.

Pavle Primorac o knjizi »Rat za duše naše djece«

Roditelji, pazite što djeca čitaju i gledaju

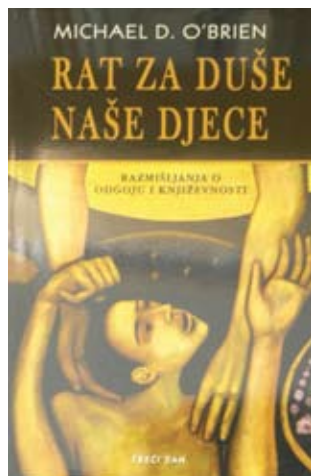
Nužno je znati da se od samoga postanka čovječanstva vodi bespoštedna bitka između dobra i zla. Dobro i zlo, promatrano u kršćanskoj vizuri, uvijek je potrebno sagledati s duhovnoga aspekta. Ali moramo znati i bitnu činjenicu - te su stvarnosti u raznim razdobljima povijesti imale različita očitovanja, samo što je bit ostala ista. Cilj dobra jest da ljudsko biće bude oplemenjeno i uživa plodove te oplemenjenosti, koje kršćanstvo naziva raj - vječno spasenje. Cilj zla sastoji se u tome da čovjekovu dušu upropasti i razori njezino unutarnje jedinstvo s Bogom te ga baci u konačnu izgubljenost od raja - pakao.

Borba dobra i zla za duše

Kršćanska duša uvijek mora imati Duha Svetoga, da kroz to prosvjetljenje nauči pronicati u dobro i zlo, njihove poruke i naume s čovjekom. Dobro je ono što zastupa Isus Krist i njegovo evanđelje, zlo je ono što zastupa đavao svojim antievanđeljem. Zlo djeluje na sve moguće načine kako bi čovjeka pridobilo za sebe i bacilo ga u stanje uništenja i izgubljenosti. Ono djeluje od samoga početka čovjekova postojanja, ne preže djelovati na njegovu dušu kako bi ga do kraja upropastilo. To zlo pokušava djelovati i na duše bezazlene djece utječući na njihovu maštu, misli, a samim time i na njihovo ponašanje. Zato je vrlo važno da roditelji u odgoju svoje djece budu prožeti silom Duha te iz te sile crpe mudrost kako odgajati svoju djecu. Zbirka eseja pod naslovom „Rat za duše naše djece“ katoličkoga književnika, umjetnika i publicista Michaela O'Briena govori o toj borbi dobra i zla za duše, ne bilo koga, nego duše djece.

Antikršćanska kultura

Prava prijetnja društvu u kojem živimo nalazi se u antikršćanskoj kulturi koja se u nekim elementima očituje kroz umjetnost, književnost, filmografiju i razne druge oblike. Michael O'Brien u svojoj knjizi opisuje fenomene koji utječu na maštu djece i pokušavaju djelovati na njihovo ponašanje. On upozorava na negativne pojave nekih fenomena koje današnji svijet smatra popularnima, ali isto tako naglašava i pozitivne pojave nekih stvarnosti koje preporučuje da djeca gledaju i iz njih izvuku pouku. O'Brien govori i o magijskim elementima nekih bajki i priča koje pokušavaju ući u duše i mentalne sklopove djece te im poremetiti

sustav vrijednosti; uvjeriti ih da se i zlom može postići nešto dobro. Kritički govori o popularnom Harryju Potteru, dječaku koji se bavi magijom, romanima i filmovima snimljenim na tu tematiku. Govori o tome kako je djecu važno senzibilizirati za dobro i zlo, da klasične bajke i priče koje su se čitale i pričale djeci o borbi pozitivnoga i negativnoga ipak imaju svoju vrijednost te da ih mogu učiniti osjetljivima za dobre i loše stvari u životu. Takvo je djelo Tolkienov „Gospodar prstenova“.

Harry Potter nije dobar za djecu

O'Brien vrlo precizno povlači razliku između „Harryja Pottera“ i „Gospodara prstenova“. Važno je uzeti u ruke tu knjigu kako bi se vidjela argumentirana razlika između tih dviju priča koje naizgled nisu različite, ali ako ih se sagleda dublje, razlika je među njima itekako vidljiva. Kršćanska duša, osobito duša djeteta, upravo kroz knjige i filmove mora biti osjetljiva za metafizičke stvarnosti, mora biti izgrađena da razlikuje dobro i zlo. U svemu tome veliku ulogu imaju roditelji. Njihov odgoj, kritički pristup određenim stvarnostima kojima se dijete bavi može ih učiniti pobjednicima u ratu za duše svoje djece. Pred djecom su razne ponude prisutne na televiziji, u filmovima i književnim djelima. Neke imaju svoju vrijednost, dok neke naglašavaju antivrijednost. Upravo te stvarnosti koje naglašavaju antivrijednost dio su svjetskoga globalnog sustava koji nas od djetinjstva želi odgojiti da ne razmišljamo svojom glavom, kritički i odmjereno, nego da sve prihvaćamo nekritički i tako postanemo robovi „velikoga brata“. Michael O'Brien u svojoj knjizi poručuje da će samo odsjaj ljepote koja se nalazi u Kristu spasiti ovaj svijet.

K R Š T E N J A

CRNAC

U župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Crncu biskup Antun Škvorčević krstio je 5. svibnja Luku, peto dijete u obitelji Pave i Željke Čapo.

VIROVITICA

U predvečerje svetkovine Tijelova, 10. lipnja, biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi bl. Alojzija Stepinca u Virovitici i krstio Sabinu, peto dijete u obitelji Saše i Mirjane Smutni. Koncelebrirali su župnik Ivica Šoh, kancelar Ivica Žuljević i župni vikar Ljubo Maljur.

ZAPOLJE

Biskup Antun Škvorčević u župnoj crkvi Mučeništva sv. Ivana Krstitelja u Zapolju 12. svibnja krstio je Vedrana, šesto dijete u obitelji Zlatka i Anite Babić. U koncelecijaciji su bili župnik fra Čedomil Vešligaj te Ivica Žuljević.

DAVOR

U župnoj crkvi Marije Kraljice i sv. Jurja u Davoru biskup Škvorčević je 14. svibnja u nazočnosti brojnih vjernika - među kojima su bili i ovogodišnji krizmanici - krstio Ivanu, sedmo dijete u obitelji Željka i Mirjane Ciprić.

Biskup je na krštenjima podsjetio na otajstvenost ljudskog života. Rode nije novog čovjeka nazvao je najvećim događajem u svijetu koji dolazi iz Božjih mogućnosti. Istaknuo je kako je roditeljska suradnja s Bogom u rađanju brojne djece dragocjena služba Duha i života nasuprot službi smrti i kako jedino ljubav može dati smisao i ispunjenje braku i obitelji te osigurati budućnost. (I. I.) • Snimio: Ivica Žuljević

Zajedništvo

GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požege

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Silvija Ivanković

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Denona d.o.o., Zagreb

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295
e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Molitvenci iz 19. stoljeća u etno zbirci

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: T. Ivčetić

Vjeru, kao i ljubav prema tradiciji, naslijedio sam od svojih predaka, roditelja i bake. U našim životima vjera je duboko prisutna od rođenja do smrti – kaže Ivica Majurac iz Vukojevice, filijale župe sv. Marka u Našičkom Markovcu.

Ta ljubav vidi se na svakom koraku u obitelji Majurac koja posjeduje jedinstvenu etnografsku zbirku koja je izložena u staroj seoskoj kući Ivićinih roditelja. Uz stari namještaj - krevet sa slamaricom, ormar, škrinju, stol i stolice - tu je i tkalački stan te niz predmeta iz svakodnevnog seljačkog života. Mnogi od njih potječu iz 19. stoljeća. Posebnu pažnju plijene molitvenici Ivićine bake i prabake, jedan je iz 1874., a drugi iz 1880. godine, dok su preostala dva s početka 20. stoljeća. Na zidovima su slike Blažene Djevice Marije i Isusa, neizostavne u svakoj seljačkoj kući.

– Meni je posebno draga jedna slika Srca Isusova, koja je nekakav naš grb koji je moja baka držala od 1940. godine kada joj je muž bio odveden i ubijen u šumi. Na njemu je pisalo „Srce moje koji štuje niti kune niti psuje“. Poslije Drugog svjetskog rata to je moralo biti skinuto i sakriveno. Kada sam ja otišao u rat 1990. i vratio se 1995. živ, rekao sam baki da to mora biti na zidu sve dok ja ne umrem u znak zahvalnosti što sam ostao živ – kaže Ivica koji ima registriran i tkalački obrt Tkanica.

Još kao dijete pomagao je svojoj majci obavljati mnoge pripremne radnje za tkanje. Tada

mu je to bilo dosadno, ali kada se vratio iz Domo­vinskog rata, odlučio je i sam sjesti za tkalački stan. Pokazalo se da mu taj posao ide odlično. I svoju suprugu Snježanu, odgojiteljicu u vjeri u našičkom vrtiću, naučio je tajnama tkanja, kao i svoje dvije kćeri, inače čitačice u crkvi. Iako je po zanimanju strojobravar koji je već 25 godina zaposlen u našičkim silosima Papuk, taj 46-godišnji muškarac 'uhvatio' se pravog ženskog posla na kojem mu po preciznosti i ljepoti uzoraka može zavijediti svaka tkalja.

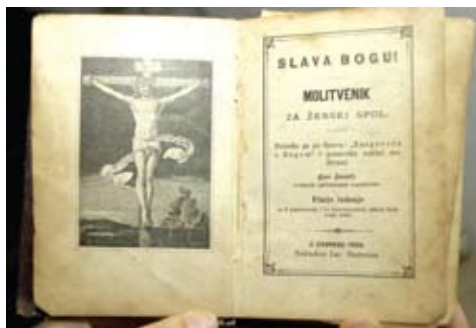
Kada je svladao sve vještine tkanja te dobro proučio uzorke po kojima je tkala njegova majka, baka, prabaka pa i ostale seoske žene, sam je osmislio nove. Njegova su posebnost tkane slike.

- Vido sam kod svoje ujne 'mustru' za heklanje lika Majke Božje. Odlučio sam po istoj shemi istkati njezin lik i tako je krenula serija tkanih slika. Prije toga istkao sam stihove hrvatske himne Lijepa naša. Napravio sam i grb grada Našica na

kojem se nalaze stilizirane dvije crkve - ističe Ivica koji znanje tkanja, ali i ljubav prema tradiciji, nastoji prenijeti i našičkim osnovnoškolcima na radionicama koje održava u etno kući.

Ivica je osmislio i originalne hrvatske tkane suvenire, kao što je podložak, nadstolnjak, stolnjak i otarak (ručnik) u želji da očuva hrvatsku kulturnu baštinu, ali i naš nacionalni identitet u globaliziranom svijetu.

Studentica Nikolina Rajf iz Češljakovaca oslikala 150 bočica

Sve darovala župnom Caritasu za prodajnu izložbu

U dva mjeseca dvadesetogodišnja studentica požeškog Veleučilišta Nikolina Rajf iz Češljakovaca, naselja u župi Kaptol, oslikala je 150 bočica i poklonila ih župnom Caritasu za prodajnu izložbu. Sa slikanjem na staklu upoznala se prije samo pet mjeseca.

– Uvijek sam voljela crtati i stalno sam nešto šaruckala, a onda me prije dva mjeseca susjeda Manuela Čakalić, voditeljica župnog Caritasu u Kaptolu, zamolila da pokušam oslikati bočice. Na bojama sam pročitala upute i tako sam počela slikati. Svi su bili oduševljeni i rekli mi da sam promašila studij, odnosno da sam umjesto studija računovodstva trebala upisati nešto što je povezano sa slikanjem. Međutim, to mi je za sada samo hobi koji me jako opušta – ističe Nikolina koja je bočice najprije oslikala uskršnim motivima - jajima, zečevima, cvijećem - a onda je došla na ideju da na bočicama naslika križni put. Tako je na svakoj od 14 bočica načinila jednu postaju. Nakon toga naslikala je i četiri evanđelista.

– Vrlo mi je drago što sam na taj način mogla pomoći radu župnog Caritasu. Bio je to dodatni poticaj te mi nije bilo teško oslikati toliko bočica, iako imam dosta obveza na studiju – kazala je Nikolina koja će i ubuduće, kada bude trebalo, crtati za potrebe župnog Caritasu. (Lj. M.)

Snimila: Ljiljana Marić